

-תחנה ו/139/8

בין המצרים תשס"ה

שסוף גוש קטיף

בידי שרונים,

נשסה רצועת עזה

לא במזימת צרים

אלא ביזמת שרים,

נבחרי עם מתנפלים

למורשת חלוצים...

ועם כל המצרים,

הגולים והמגרשים,

עם כל בית ישראל

הדוים וכואבים -

תחנה אנו עורכים

כי להנשע אנו צריכים

לבבל ימשיכו המנתקים

לקטוף פרחי ישובים

גם ביהודה ושומרון,

בגושי אדמים ועציון,

לכוון מדינת פלשתינ

ובירתם בהר ציון

לפי גזירת מפת הדרךכים...

סכל מחשבתיים

של בנים לא-אמונים,

ביטל כח מגלה ומטלטל

בנחלתנו ובמתנחלינו

לא עוד לחבל!

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

138/ו 8/3

-רִיטָה מְחוֹלֶלֶת בְּסוֹפֵת עֲרִיטָה,
מְצִיפָה וְעוֹקֶרֶת מִלְיוֹנֵי אָדָם,
וְהַמִּים הַזְדוֹנִים שׁוֹטְפִים
רְחוּבוֹת, כְּכָרוֹת וְגִגוֹת בְּתִים,
מְמַחָה וּמְתַעַמֶרֶת בְּכָל הַגְזָעִים,
כְּשִׁים וּלְבָנִים, טַף וְנָשִׁים,
הַנְּמַלְטִים בְּאַפְסֵי אוֹנִים,
וְהַזְרָמִים בּוֹקְעִים מִפְרָצֵי הַסְּכָרִים,
מְמוֹטְטִים מִתְקַנִּים, מְהַרְסִים
עֲמַל שְׁכוֹנוֹת עוֹנֵי וַיּוֹקְרָה,
כְּאֵלוֹ מִתְחַדֵּשׁ מִבּוֹל קְדוּמִים
לְהַפֵּר לְמְקוֹטְעִין קֶשֶׁת בְּטוּחִים..
וְרִשׁוּיּוֹת וּמְנַהֲיָגִים מִתְגוֹנְנִים
מִתְלוֹנוֹת וְהֶאֱשָׁמוֹת שֶׁל הַמְּלִינִים,
אֵיכָה קִצְרָה יְדָנוּ מִפְּגְעֵי הָאֵיִתָּנִים!

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

-נבזי, הוי מה נבזי!

137/ו 8/5

לשבת בסלון,
ללקק את השלגון,
להתאנח בעצב ויגון,
למראה הביזיון,
שבעקירת יהודים
בצו השלטון...
הוי מה נבזי!

להזדעזע למראה המגורשים,
הנטושים ממגורים מפוארים,
מחממות ירק וגנים פורחים,
שבזיע עמל עשרות שנים
נהפכו לעדן מדיונות של חול –
ואנו מזדעזעים ומנאצים
את צידי המסתננים היהודים,
וממשיכים בליקוקים ...
נבזי, הוי מה נבזי...

משתרעים בכורסאות ונוכח המראות
מחפשים ניחומים בתוכניות אחרות,
אך אהה, לשוא, כל הערוצים תפוסים
באותן זוועות, ובאין ברירה צופים
בתמונות המרקע בפליטים הגולים
בשיירות מפונים-מגורשים,
ואנו לוגמים בינתיים, נאנחים
ומתפלאים.. מה קרה לנו היהודים
שכה ירדנו פלאים?...
מדוע יוקדת בנו שנאת אחים
בעוצמה שאין דוגמתה בכל העמים?
איכה אבדה תבונת מנהיגים,
איכה לא הזדעזעה כל האומה
להיחלץ למניעת פשעי ההחלטה?
אנו באמת נבזים, הוי כמה נבזים...

עוברות ביעף תמונות האימה,
נשים וטף צורחים בבכי וקללה,
ובתהלכות האבל נושאים העוללים
כפיים למרומים והסמלים הכתומים
גם הם זועקים לשמים, על פליטי-גוש
המובלים להרחקה, נטושי הרצועה
המנותקים מחבלי גרר בשבר תפילה

לאב הרחמים כשאנו נאלצים להחזיר
 מחוזות פלשתים, כדי להעניקים
 כמפעל מופת של חלוצים - - -
 גמול לנחישותם של הפלשתינאים...
 וצעירים ועטורי זקנים נאבקים
 להיצמד לקרקע מחצבתם,
 לניחוח הים וחול המדבר,
 ורבנים ועסקנים לופתים
 בחיבוק של דבקות
 ספרי תורה להציבם ביעדם
 בתחנות הנדודים, בפזורי מקומות
 הפוצעים את גושי קהילתם,
 לפרום ולפצל את ייחודם,
 באתרים שטרם הוכשרו לקליטתם,
 והמלונות מפרידים בין שכנים
 למפעל חיים, בין השורשים האמונים
 אוי מה היה לנו... מה נבזים כולנו...

צופים האזרחים שאינם מעורבים,
 ואינם רוצים להיות מעורבים,
 במתמודדים, בקריעת הבגדים,
 בלקיטת כמה חפצים יקרים,
 כה יקרים בזכרון המתנתקים,
 צופים בתכסיסי המפנים
 המנסים לחדור לגגות המתבצרים,
 בתמרונים המכולות והכלובים
 המיועדים לכלוא את הנאחזים,
 שומעים הטחות וקללות,
 קריאות גנאי על כשל מערכות
 על בזיון הפינוי, על הסדרים לוקים
 לקליטת המפונים..
 ואנו נאנחים, ואולי גם מזילים
 דמעות עם המפונים והמפנים,
 לועסים את הפיצוחים ומבכים
 סבלות היהודים האמלים הנודדים...
 הוי כמה נבזי, מה נבזי היום הזה...

מתרפקים חיילים על המגורשים,
 בוכים איש על צווארי רעהו, כאחים,
 כבני משפחה, שסועה וקרועה,
 קצין מפנה את אחיו המתיישב,
 חיילת עוטפת את קרובתה באהבה,
 ונאד הדמעות מתמלא בשאגות קינה

אזירה עכורה סופגת מקהלות שועה,
הוי מה נבזי, לקרוא דברי מהרסים

לאבינו מלכנו שזנח את צאן מרעיתו,
שלא סוכלה מזימת הרשעה
ברצף שלושת שבועות הפורענותא,
ועיניים של מאמינים ובעלי תקווה
מבטיחות לשוב לחבל ארץ מכורה,
ובה בשעה ספונים בבתי ישראל,
הללו המאמינים שלא ישוּבו לגבולם
הבנות והבנים הגולים מארצם,
ובה בשעה - ברחובות ובחוצות,
בבתי הקפה והמסעדות,
על שפת הים, ובמועדוני הבילוי,
במלוני הנופש ובמופעי הבידור,
בכולם נמשכת השגרה,
כאילו כלום לא קרה...
למה לבטל טיסות נופש לחו"ל?
למה למנוע מהילדים קיטנות,
ניצול ימים אחרונים של חופש גדול?
רבבות כלי רכב שוטפים את הארץ
למסעי עבודה ובילויי פגרא...
ובערי האוהלים כבר מתכוננים
הפליטים המגורשים לבריתות מילה
וחתונה = כמו שם - במחנות ההם,
גם כאן חייבים להמשיך בחיים,
גם אם המגורים זמניים וארעיים...

והערוצים - גם הם חזרו למסלולם,
ממשיכים במשחק המכור,
ובשאר כל המופעים התפלים,
וכך עוברים מסרט לסרט, מראיון לראיון,
מלהגים, מתווכחים ומתנהגים
כאילו כלום לא קרה...
רק חוזרים מפטירים כלום לא יקרה,
המצב לא ישתנה ובבחירות הקרובות
התוצאות צפויות לקואליציות ושאר
קומבינות למרות תוכחות נמרצות...
אבל נבזי מכל נבזי - כותבי הטורים,
המתארים ומסכמים את האירועים
כתיאטרון נטו של המתנחלים,
דמעות הבכי וזעקות השוא
הם חלק מבימוי משותף של כולם

כי המפנים והמפונים והתקשורת –
 הם שטרחו להציג לנו נפל מחזה...
 והמתקוממים בבתי הכנסת והגגות
 שיחקו לפי הוראות מוכתבות
 וכל המחזות לא היו אלא הטעיות
 להשרות רושם של דמעות נאמנות
 הוי עמי, עמי, מה נבזי...מה נבזי...
 כי עם מהרסים ומחריבים שבקרבי
 איני זקוק למשמיעים שבאויבי,
 אך מה כי נלין על אחרים? - גם
 אנו, אנו, בין הכותבים, בין הפורקים
 עקת מצפון בקינת תמרורים,
 גם אנו אחראים לכל הקורה ויקרה,
 ולא נינקה, לא נינקה...
 כולנו, בני עם נבזה, הוי מה נבזה...

גירוש גוש קטיף הוא פרק נוסף
 בתולדות עמנו שבו נשתברו הלוחות –
 לוחות הברית עם הארץ,
 לוחות השבר באמונה, באמון - במנהיגים
 ובמצעי דרך של מפלגות וממשלות בישראל,
 הולכנו שולל בעקיפי מהלכים
 לסגת מנחלת קדומים וכמו אז
 אנו מתקרבים לגבולות אושוויץ ההם...
 בעקירת היהודים מגוש קטיף
 ובהריסת בתי-הכנסת, בתי המגורים והחממות,
 בעקירת קברי בנים הקיץ הקץ
 על מצוות יסוד ביישוב הארץ,
 נעקר עוד סמל ממבשרי הגאולה,
 שממה שפרחה חזרה להיות שממה.
 חרב ושמם עלינו חבל ארץ משגשג
 וחרב עלינו עולמנו, לקתה תקוות הבשורה
 שהחלה לצלצל עם תקומתנו,

שופרות אלו ל ישמיעו בקרוב
 יללת שברים תרועה –
 על בינה שכהתה,
 על עין שנסתמאה,
 על חזון שנפרע,
 על מדוחי שוא
 ואכזב שלום עכשיו
 אלול, אללי,
 אויה לנו, אויה לנו...

- 136/ו 8/9
- א ה ב ה – פירושה לשמוח באושרם של אחרים להצטער ולהתאבל בצערם ובאבלם של אחרים לחלוק יחדיו את השעות היפות לחלוק יחדיו את השעות הקשות כי אהבה=אחד=13 בגימטריא היא איחוד הכוחות לסימטריה
- א ה ב ה - פירושה להיות ישר עם עצמך להיות ישר עם זולתך – בשיג ושיח, בהאזנה ובהזנה של האמת ללא העמדת פנים, ללא הונאת האמת
- א ה ב ה - פירושה תפיסת חלקך במרקם חברותך כהשלמה לקבלת רעד כפי שהוא מבלי לנסות לשנותו אחר מכפי שהוא אלא לאהבו ולכבדו כמוך ביחודו
- א ה ב ה - פירושה החופש לרדוף אחר המאויים ובה בשעה לחלק חוויות עם הרעים אישיותך תצמח במקביל לאישיות זולתך כי ממקור האהבה תנץ ההצלחה
- א ה ב ה - פירושה הרגשה נפלאה לתכנן דברים בצותא ברוח הנשאה של החברותא ספוקה בשתוף פעולה בתיאום עשייה להניב פירות עתיד באושר ותקוה
- א ה ב ה - פירושה התלקחותה של סערה אך גם בשקט כמו הקשת הרגועה היא מנביטה תשוקה והנעה ובצילה נחסה בשלות הנאה
- א ה ב ה - פירושה ידיעה כי תמיד רעד זלזל בך שתלך, בכל שיקרה לך גם כי יחסר גם כי יעדר – תמיד ישאר חקוק בלב כי אהבה היא היא ההבטחה היא היא תמצית ההויה...

בדירתנו הצנועה שבדיור מוגן עד מאה ועשרים, ו/135 8/10
התקנתי מנורה בת 120 קנים,
להדליק את הנרות בה במספרם המלא,
כפי שהובטח לי עוד מראשית הבריאה,
אלא שבכל שנה פוחת ויוצא נר אחד
ואני סופר ומונה את ספירת חיי העתידיים,
מחשב ומתכנן, במה להתעסק,
לפי שהאור מתעמם והולך
והחישוב טורד ומסתבך...
ולפי שעה לא אגלה
כמה קנים נשארו עד כה ערירים...

ואילו בת-זוגי גם היא התקינה
את מנורתה שלה,
ובכל שנה מוסיפה והולכת
נר כמניין שנותיה -
וכך ביתנו מתמלא אורה
לא אגלה מחמת עינא בישא
כמה נרות כבר דולקים...
רק זאת אספר –
היא מתרפקת על השנים שחלפו,
יונקת ושמחה מן האור ההווה ומתרבה,
ואני מתדפק ותוהה על השנים שנותרו,
וכך מתנהלים חיינו לאור מנורות חיינו
עטופי זכרונות, טובלים בחוויות ושוגים בחזיונות...

על הבימה נבחרת של דגרי הבית המוגן, מצידים באביזרי הליכה ושמיכה, מלויים באחיות סעד ורפואה, שרים בקולות מגונים עולים ויורדים את פזמון

היציאה: - כָּה, כָּה, כָּה נָצָא! (ו/129) 8/11

בגן הילדים שרנו פזמון ידוע לקראת פסח,

מעין מה ששרו אבותינו בצאתם לחירות:

"מקלותינו בידנו... וחגורה על מתנינו...

כָּה נָצָא ממצרים.. כָּה כָּה, כָּה נָצָא...

וכיום לאחר שמונים שנה, בשלהי ימינו,

אנו חוזרים על הפזמון לפי מכאובינו:

כָּה, כָּה, כָּה נָצָא - - -

"מקלותינו בידנו... אוי.. אוי... אוי..."

וחגורה על מתנינו בכאוב גבנו...

מדרסים בנעלינו להקל זעזועי שדרתנו...

תותבות בחכנו... אוי ויי.. מתקשים בלעסנו...

קטרקט בעינינו, אוי מה כהתה ראיתנו...

מכשירי שמיכה תחובים

באוזנינו.. מה.. אומרים? מה?...

קמטים חרושים בעור גופנו... אוי לאותה בושה...

שריר לבנו אינו פועם כבימי נעורינו... אוי.. וי.. אוי...

לחץ דמנו עולה ויורד בסחרחורת חלשתנו...

שפעות, דלקות של ריאות וכליות ושאר קלקלות

מנת חלקנו, ועל הכל - לא לתפארת ולתקינות

העצירות במעיים החוסמת לנו את החירות....

כָּה נָצָא, לקראת מאה ועשרים שנה - - -

כָּה, כָּה, כָּה נָצָא --- כָּה נָצָא !

-צונמי 2 (ו/128) 8/12

אלפי ישראלים זרוקים לאורך החופים
 של "גן-העדן" ההודי, ושלוחותיו
 בשאר חופי סרילנקה, אינדונזיה
 ותאילנד - לא כמפלטי צונמי,
 אלא כשרועי חיים ללא רוח חיים,
 נופשים ובוהים, "מסטולים", מטלטלים,
 מתדלקים בסמים, עד כדי שכרון חושים,
 עד כדי אבדן כל הגיון בשגעונות הבלויים,
 או בהתרפקות על תרגולי יוגים והוגים...
 ורבים מהם נופלים חללים לא פקורבנות
 התגעשות האיתנים, אלא כבהולים,
 כמפחדים, כמי שאבדו תוחלת חיים,
 כמי שנפגמו ביכולת לארגן מחדש
 את מבנה החיים, וכך הם נמחקים
 ואובדים במצבי משבר שונים...
 כך הם נפתים לתרבות כוזבת הנוטלת
 אותם מערכי החיים של המולדת וההורים...

יש נתלים ומתנחמים בפסוקי הנביא
 על האובדים בארץ אשור והנדחים במצרים,
 מקוים, פועלים באמת ובתמים,
 להשיב את הנדחים בימינו לשפיונם,
 להשיב את התועים בארצות המדוחים - - -
 להשיבם למנוחתם לא כנצולי שואת טבע
 אלא חיים ומודים על הכראת הכרתם,
 ושבו בנים לגבולם...אל חיק מולדתם...

8/13 (127/ו) 1 -צונמי

אני נשטף עם כל הגוועים
בשטף הצונמי, בגלים הגואים

אני צולל לעמקי תהום
ביום וביבשת בגעש האיום

אני נסחף עם ילד וילדה
בשיבולת הנהר לגורל לא-נודע

אני נערם עם השברים של סירות דגים
עם תילי התרבות של מלונות הנופשים

אני מדח מביתי עם כל פליטי סרילנקה ואינדונזיה,
תאילנד והודו מחמת קצפים של אלי אסיה הזועמים

אני חובר לנואשים המזוהים בתרדות ובתקוות
את שרידי המשפחות בין הגופות המטלות

כלם לי אחים, אחים לצרה, אז למה אל מלא רחמים
תגאה אחות אנשים רק בשטף גלים כבירים?

כלם לי אחים, אחים לחיים שלא תמיד ערבים
אז למה אחים לא נכרות ברית של זה לזה ערבים?...

8/14

-עֲמָנוּ – עַם לְבָדָד יִשְׁכּוֹן
וְעַם זֹאת בַּד בָּבֶד יִתְכּוֹן
עַם תְּרַבּוֹת עוֹלָם נְאוּר
שְׁבָכָל תַּחֲוִים יִקְרִין אוּר

תּוֹרַת חֶרֶב הַמְרָנוּ בְּתוֹרַת חוֹרֵב
אֲבָל כְּשֶׁנִּנְעָצַת בְּנוּ חֲנִית אוֹרֵב
לֹא נִפְשׁוּט צְנָאָר לְשַׁחֲיִטַת אוֹיֵב
נִמְלָכָד וַיִּסְקַל מִתְּאֲבָד בְּעוֹד מוֹעֵד

שְׁפוּדֵי אוּר נְזִין בְּשֶׁמֶן הַטְּהַר
בְּחוֹתֶם הַקֹּדֶשׁ שֶׁל עַם יִפְה־תְּאָר
וּבְזִרְקוֹרֵי מְקוֹר נְגִיָּה עוֹלָם לְעֵדֵי-עַד
כִּיאוֹת לְעַם הַשׁוֹכֵן לְבָדָד וּבַד-בָּבֶד

נְגִיל בְּרַעְדָּה, בְּחִיל וּבְחִיל
לְשָׁרוֹת וְלְשָׁרוֹד וְלְרֵאוֹת בְּעֵין
כִּי מוֹתֵר הָאָדָם - יֵשׁ מֵאִין
לְמֵרוֹת מוֹרְשֵׁת – רֵאשִׁית-קֵין

מאי חנכה? (ו/126) 8/15

פך השמן הטהור -
הוא בלבו של האדם,
שמן זך ומזקק,
עצמי, מקורי, אמיתי,
המבעיר באמונת אומן
את פתילת החיים,
נר חנכה הוא הכי חנוכי,
שמנו וחותמו - אמת
חתום בזהות העצמית,
ללא מהל וזיוף
בשמנים זרים,
מסנורים עיניים ולב...

פך השמן הטוב -
מאיר את השם הטוב,
את אוצר הכח -
להדליק את המעשה הטוב,
נר קטן הוא רק מאור קטן,
אבל הוא המאור הגדול,
היצוק בלב כל אדם
כדלק לכור הגרעין האישי,
להפיק מכור המצרף את הבחירה,
את סגלת ההזרמה לכיוון הנכון,
שלא לסטות אחר מאורות מתעים,
אחר כל שאר האותות הכוזבים...

חנכה איננו חג דקיק,
מצמצם לשמונה בלבד,
אורים אין להחניק
בשאר ימות השנה,
חג-חוגת האמת,
צריך להמשיך ולהמשיח
כחג אורים מתמשך,
משתרע על כל החיים,
להתעטף באור הקדמה,
ובלפיד האמונה להגיה
במנהרת הזמן את נתיב האורה
לאור בעלטה פראים בנוגה מותר האדם...

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

8/18 -אני אוהב קפה חם, מהביל, (ו/125)

לבזוק חצי כפית קפה נטול
במחצית כוס חלב רותח,
וליצוק בעבועי מים,
במחצית הריקה
מתוך קמקום איד ,
מערבב ובוחש, מקציף ומסכרו,
שותה ונהנה מכל לגימה חמה
הצורבת שפתיים, לוגם ומענן,
נוגש פה ושם טעימות ביניים...
וכשהכוס הריקה כבר מקרישה בלובנה,
בקרומי חלב הנדבקים לדופנה,
עודפי שומן שלא נבלעו בי אלא דבקו
דוקא בה, הרי מניסיוני יודע אני ,
שצריך לחוש ולמרקק,
שאם לא כן תכבד מלאכת ההדחה,
ולפיכך אני חש לשוטפה, ובספוגית
לחה, סחוטת נוזל כלים, משפשפה,
לופת בחזקה בנדנודי הברקה
תחתית טעונה ושפת כוס דביקה,
מדיח ומדיח, וחושב אגב הדחה,
מה טוב היה להדיח תחלואי דת וחברה,
למוסס שכבות שנגרמו כתוצאה
מאי-הדחה, לצחצח ולנקות
שירים משכבר ולהפעם מבהק
המרוק לקראת הלגימות שלהבא...

- מזמור – תודה (130/ו) 8/19

במלאות שנה לדיורנו כאן,
 ב"עד מאה ועשרים",
 החלטנו, נעמי ואני,
 לומר כמה דברי הלולים –
 לחברים, לסגל העובדים
 למנכ"ל ושאר הצוותים,
 ובפרוס חג החנכה,
 נשמיע מזמור תודה –
 מזמור שיר חנכת הבית
 כמקבל לומר בימי חנכה - - -

נשיקה אפוא אחי ורעי
 כוס ברכה עד בלי די,
 נלבב לביבה ונרחיב פה ונמללה:
 אשרנו שזכינו ביום חול, חג ומועד,
 להניס חלשה וזקנה,
 להתעדרן ולהנות מחיי חברה,
 תבוא עלינו ברכת כל טוב
 ובשיבה טובה כאן ננוב...

במקהלת הבית בעלי שיבה וזקנה
 שרים לנו שירי הללויה ורננה
 על ורד, שושנה וסופגניה,
 על פזמונות חג ועונה,
 והכל משתלבים בהרמוניה נאה
 בקולות השירה כגוני פרחי הגנה,
 חוזרים וחוזרים תקוה כמוסה
 שאחרי בלותנו תהיה לנו עדנה...

פקידות הקבלה הן המלאכיות
 המלוות אותנו באולם הזה,
 ולואי כמותן גם לעולם הבא...
 דורשות מדי בקר בשלומנו,
 רושמות לילה ויום כל משאלותינו,
 בנעם שיח וטקט נבון
 ישיבו על ראשון ועל אחרון,
 ולצדן נשות-החיל המשרתות
 בתחומי רפואה ונקיון,
 מנהלה וראיון, מזכירות וחשבונאות,
 מכבסה, הדרך, מסעדה ואפסנאות,
 כמותן מי? מציא? כי בסגל כזה
 יתברך כל מנכ"ל ודיר במצוקה.

פְּעִילוֹת הַסְּפוּרֵט וְהַתְּרַבּוּת
 מִמְּלֵאוֹת סֵדֶר יוֹמֵנו, וְלֹא לְאוֹת
 נִפְיָק יָדַע וְתְּרַבּוּת, חֶסֶן גּוֹף וְרַחֵב דַּעַת,
 כִּי הוֹדוֹת לְעוֹדְדָה נִתְחַזֵּק וְנִתְעוֹדְדָה,
 נִשְׁמַע וְנִשְׁחַח, נִטִּיל וְנִפְלִיגָה,
 נְבִטָא יְכוּלוֹת אֲמֵנוֹת וּמִשְׁחָק,
 צִיּוֹר, פְּסוּל, גְּלוּף, וּבְדוּר קֶלֶף
 תִּרְגוּל מִמְּחָשֵׁב וְהַתְּמוֹדְדוֹת שַׁח,
 וְכַעֲזָר לְנִגְדָנוּ? תִּיַצְבוּ
 אֲנָשֵׁי מִסֵּדֶר הַבְּטָחוֹן,
 צְעִירִים נְאִים, רוֹסִים לְתֵאֲבוֹן,
 יְבַדְּקוּ מִבֵּית וּמְחוּץ
 כֹּל מֵה שְׁנַחוּץ ...

וְלֹא נִפְחִית בְּשִׁבְחֵים
 אֲלֵא נִעְתִיר זְרִי תְּהִלָּה
 לְאֲנָשֵׁי הַתְּחִזּוּקָה
 הַמְּקַצוּעֵינִים וּמִיִּמֵּינִים
 בְּכֹל הַתְּחוּמִים
 מִנְּקִיוֹן וּשְׁפוּצִים
 וְעַד תְּקוּיִים מְסַבְּכִים,

וּבְלִיל אֶפֶל, חֲשֵׁךְ וְעֵנְנָה,
 יֵשׁ שְׁנֵת־הַפֶּךְ עַל מִשְׁכָּבְנוּ
 בְּגִלְל צָרָה אוֹ תְּאוּנָה,
 וּשְׁנֵתְנוּ תִדּוּד לְלֹא מְנוּחָה,
 נִלְחָץ עַל כְּפֹתוֹר הָאֲזֻעָקָה,
 אֲנָא, נִשְׁמִיעַ בְּאַנְחָה,
 הוֹשִׁיעוּ נָא -
 וְחִישׁ אַחוֹת הַבַּיִת
 וְהַרּוּפָא הַתּוֹרֵן יְחִישוּ לְעִזְרָה,
 וּמִרְפָּא יְחִישוּ בְּיָדָם הָעֵנְגָה...

חֲבָרֵינוּ אֵינָם בְּטָלִים בְּשֵׁשִׁים!
 יֵשׁ בָּנוּ שְׁהֶעֱפִילוּ לְגְבוּרוֹת וְתִשְׁעִים,
 הִבָּה נְמִשִּׁיךְ בְּכַחוֹת מִשְׁתַּפִּים
 לְפַעַל, לְעִזּוֹר, לְחִישׁ לְעִזְרַת אַחִים,
 נִתְכַּנֵּס, נוֹפִיעַ, נִשְׁתַּמֵּעַ וְנִתְרָאָה,
 כִּי כָלְנוּ יוֹדְעִים וּמְרַגִּישִׁים
 כְּמָה טוֹב וְנִעִים בְּחֻבְרַת הַמְּאָה וְעֶשְׂרִים...

בהשראת הרצאתו של ד"ר זיו על מגריט ודאלי
 בדיור מוגן עד 120 - 10.11.04

רְנֵה מְגֵרִיט / אֵינוּ בֶן-בְּרִית / לְמוֹרֶשֶׁת הַצִּירִים / מְדוּרוֹת קוֹדְמִים / הוּא צִיר שֶׁעָבַר
 מֵהַקְּלָאָסִי לְאוֹנְגְּאָרְד / וּבְרוּחוֹ כְּאֶמֶן / יֶרְחַף מֵעַל וּמֵעֵבֶר / לְמַצִּיאוֹת הַקִּימָת /
 כְּמִי שְׂרוּאָה - / וְאֵינוּ יוֹדֵעַ / מֵהַ שִּׁירָאָה / אֶלָּא רוּשָׁם / מֵהַ שִּׁיְהֶגֶה - - - /
 מְפָרֵק וּמְרַכֵּב פְּסִיפְסִי הוּיָה / לְתַמּוּנָה מְרַכֶּבֶת / מְדַמִּיּוֹן וְהִזְיָה / כְּמוֹהוּ כִּדְאֵלִי /
 כְּפִי שֶׁהַמְרָצָה הוֹדַע לִי / מְצִיר "מֵה שֶׁבָּא לִי" - - - / וְהַתַּמּוּנוֹת הַסּוּרִיָּאֵלִיסְטִיּוֹת /
 אוֹלֵי הֵן הֵן הַרִיָּאֵלִיסְטִיּוֹת / הֵן הֵן שֶׁקֶף הַתַּת-מוֹדַע / הַמְתַּלְוָה לְכָל יוֹצֵא וּבָא - - - /
 מְשַׁכְּרוֹן הַכַּח / וְחֻלְשֵׁת הַרוּחַ / מִתַּאֲוֹת הַיָּצֵר / לְקִשְׁרֵי אֵין-חֶקֶר... / הִנֵּה לְמִשְׁלַע עֵינַיִם /
 שְׂאִינָן אֶלָּא שְׂדִיִּים / וְהָאֵף וְהַשְּׁפָתַיִם - - - / אֵינָם אֶלָּא אֵיבְרֵי הַשְּׂנַיִם... / אוֹ דְיוֹקְנָאוֹת
 שֶׁל עֲלָמוֹת / הַמְבַצְבְּצוֹת בֵּין קְבִיּוֹת / מְפָרוֹת וּמִתְעַלְמוֹת / כְּחֻלּוֹפֵי הַמְרָאוֹת בְּחֻלּוֹמוֹת... /
 וְהִנֵּה אִשָּׁה שְׂרוּעָה / עַל חוֹף יָם / חֲצִיָּה דָג וְחֲצִיָּה אָדָם / צוֹפֶרֶת כְּסִירָנָה חֲרִישִׁית /
 רְמִזֵי פְרִיָּה וְאוֹנוֹת מְבָרָאשִׁית... / וְשָׁם רוֹכֶבֶת אִשָּׁה-פָּרֶשׁ / וְרֹאשׁ סוּסָה -
 כְּגֶרְזֵן בֵּיד הַחוּטָב / מְבַקֵּעַ אֵילָנוֹת בֵּיעַר עֲבוֹת / גּוֹשׁ סֵלַע מְשַׁחֲרֵר מִכּוּחַ הַכְּבִידָה /
 מְרַחֵף בְּשָׂמִי עַל וּבֵת קוֹל מְכַרְיָזָה / מִן הַסִּירָה שֶׁבְּרֹאשׁ הַפְּסָגָה / בֶּן-אָדָם -
 הוּא לֹא יָמוּט! אֵל תִּירָא! / וּפְנֵי אָדָם נִשְׁקָפִים / בֵּין שְׂאֵר הַמְרָאוֹת וְלֹא תִדַּע מֵאֵין וְלֹאן
 פְּנֵיו מוֹעֵדוֹת... / אֲבָל אָנוּ יוֹדַע נִדַּע / כִּי פְנֵי הַסּוּרִיָּאֵלִיזְם / לְסוּר מִן הַרִיָּאֵלִיזְם /
 לְהַעֲלוֹת מִן הַמַּעַמְמָקִים / הַגִּיגִי צִיּוֹר וּרְחֻשִׁים / הַמְתַּרוֹצְצִים לְלֹא פֶשֶׁר וְלֹא קִשְׁרִים /
 שֶׁל הַדְּבָרִים הַנְּרָאִים / שֶׁהֲרִי הֵם הֵם הָאוֹטוֹנְטִיִּים / הֵם הֵם הָאֲמִיתִיִּים /
 הַחֻלּוֹפִים בֵּיעַף / מַעִין הַצִּיר / לֵיד הַרוֹשְׁמֶת / שֶׁלֹּא תִיעַף... / הֵם שׂוֹאֲבִים מִן הַמוּחַשׁ /
 וְלָרֹב לֹא תוֹרְגֵשׁ / תַּמּוּנַת הַנוֹף - אִם נִשְׁקָף / מִן הַכֵּן אוֹ מִן הַמַּמַּשׁ / וְאִסּוּצִיָּאֲצִיּוֹת
 בְּנוֹסַח עֵירוֹם וְעָרִיָּה / מִשְׁתַּזְּרוֹת בְּתַמּוּנוֹת בְּהַסְדֵּר / שֶׁל גִּילּוּי אוֹ הַסְתֵּר... וְאָדָם הַשְׁקוּעַ
 בְּרַעִיוֹנִי / לֹא יֵאמֵר לְהַדְדִּים / לְבַתּוּלָה הַצּוֹמַחַת מִמַּפְסְעָיו...
 מְגֵרִיט וְדָאֵלִי וְדָאֵי לִי / יִמְשִׁיכוּ לְהַסְעִיר / מַחְשָׁבוֹת וְזִכְרוֹנוֹת / שֶׁבָּאוּ לָהֶם וְהִבִּיאוּ לִי...

וְלַמְרָצָה שְׁלָנוּ - ד"ר זיו! נֹאמֵר בְּלִשׁוֹן צִיּוּרִית וּפְרוֹזָאִית: אֶמֶן אַתָּה, שְׂאִינוּ מְכַזֵּב,
 אַתָּה מוֹרָה לָנוּ אֶת הַדְרֵךְ לְהַבְחִין בִּיצִירָה אֶת הָעֶרֶךְ, מִנְהִיר אֶת תּוֹלְדוֹת הָאֲמָנוֹת
 בְּתַמּוּנוֹת הַמְאִירוֹת אֶת הַהִתְפַּתְחוֹת, מְלַמְּדֵנוּ בְּלִשׁוֹן נָאָה וְנִימַת הוֹמּוֹר לְצִאת מִן הַפְּרֵט
 אֶל הַכְּלָל וּמִן הַכְּלָל אֶל הַפְּרֵט, לְשִׁזּוֹר סִגְנוֹן וּמְרָקִים מִשְׁתַּנָּה, לְדַמּוֹת צוּרָה לְיוֹצְרָה וְאֶת
 הַקִּים וְהַשׁוּנָה - לְמִן הַקְּלָסִיקָה וְעַד תְּהַפּוּכוֹת הַהוּוֹה, וְעַל מַחְזוֹר הַרְצָאוֹתֶיךָ -
 אֵין לָנוּ אֶלָּא לוֹמֵר: יוֹצֵא מִן הַכְּלָל!

בן-חורין אני (ו/123) 8/24
 בן-חורין אני ללכת מבית אבי
 "אל הארץ" אשר אראה לטעמי,
 לנפץ אלילי דעת ואמונה,
 שנסכו בי עריצי חוק והלכה,
 למצוא את שלות הנפש וקורת הרוח
 בתקון אדם ועולם לצלילי הלילו
 של הרועה בגבעת המורה...
 בן חורין אני לנדוד מן ה"טיש"
 של אדמו"ר פלוני
 למסבת ענג שבת של החלוני,
 למרוד בפסיקת מורה הלכה
 של מרא דאתרא יחודי פרסומי
 ולנהוג לפי הגותי ורצוני,
 או לפי בן-מחלוקת המקבלת עלי
 כחובתי להמשיך ולהתמודד במעגלי...
 בן-חורין אני להיות נע ונד
 לא רק במרחב הפיזי-גיאוגרפי,
 אלא בתחומי הדעת, הרוח והתרבות,
 המתחדשים ומתרחשים בעולמי,
 בכך אראה את גדלתי לגדול
 בדרך המאבק בכל הכפוי והלוקה
 בחד-גוני השלטוני הרשעי...
 בן-חורין אני המסגל להשתחרר
 מכל תלות והשתעבדות למרות,
 מכל מה שמדכא את עצמאותי...
 בן-חורין אני לפעול לפי שכלי ורצוני,
 לממש את רעיוני מבלי להיות...
 סגור ומסגר בכבלי-כסלי זולתי...

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

8/26 -לילות סליחות - - (122/ו) -
והשניים נעורים לשירות

באשמורת הביניים

על המכאובים

שהם דוים

בשלבקת החוגרת

ובבטן המקרקרת - -

על איזה חטא"

הם שואלים

"אנו נענשים?"

מפשפשים במעשים,

מחטטים במחדלים,

אבל החטאים

כה מדללים...

לילות סליחות,

צוננים הבקרים,

והשניים

עודם משוחחים,

מתחממים,

וכה אוהבים...

וכשהראשים שוקעים

בתרדמת

על כר וכסת,

ממשיכה הבטן המקרקרת

ושואלת ושואלת -

מתי זה כבר יהיה אחרת?...

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

התנתקות היא ציונות מדלדלת, 8/28 (121/ו) ת ק ו ת

התנתקות היא ציונות מדלדלת,
 היא נחישות אובדת,
 היא עמידה מקלשת
 מול אויב מולדת...
 התנתקות היא אהבה
 שהפכה לאיבה,
 היא נטישת חבל ונחלה,
 היא השפעה רעילה
 על חסן האמה,
 היא נוון הנשמה -
 חזון הפרחת השממה,
 היא פרי הבאושים
 של מעידה בתקוה,
 ומפקירה יש"ע נחלה...
 התנתקות מערצרת בטחה,
 כנועה לטרור וחבלה,
 חדלונה בכשר ההרתעה,
 והיא מסוה את חסרונה
 ב'ראיה פוליטית מחדשת ואמיצה'
 פוגמת ביעודי ארץ ההבטחה,
 משבשת את צדקת הדרך
 ואת לקוי מאורות האמונה.

ואני המוחה כנגד הממחים את תוחלתי,
 כנגד המשחיתים את נחלתי,
 כנגד המעוותים-מסלפים את ציוניותי,
 מוחה וצועק - - - וצעקתי אינה נשמעת,
 מתפלל - - ותפילתי אינה נענית,
 והרוח הרעה באה ועוקרת
 את גזעי ונופי לשרש את קיומי...

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

- כ... (120/ו) 8/30

כַּנְצוּצוֹת הַנְּפִלְטִים מִמְדוּרַת הָאֵם,
וְהֵם נִתְלָשִׁים, פּוֹרְחִים, זוֹהָרִים וְדוֹעְכִים,
נִמְוָגִים וּמִתְפָּזְרִים לְכָל הָעֵבְרִים...

כַּגְרָגְרִים הַנִּשְׁמָטִים מִחִיק הַשְּׁבוּלָת,
וְהֵם נִפּוּצִים אוֹ נִבְלָעִים בְּאֲדָמָה
בְּסַעְרָה, כְּשֶׁהַקְּמָה נִקְצָרַת בְּאֵפָה...

כְּעֵנָבִים הַנוֹשְׂרִים מִשְׂרָבִיט אֲשֶׁכּוֹלִם,
וְהֵם נִדְרָסִים בְּרִגְלֵי הַבוּצָרִים
אוֹ מְלַקְטִים עַל-יְדֵי הַנְּצָרְכִים לְמִזוּנָם...

כְּעֵלִים הַמְרַשְׂרָשִׁים בְּמִפְלַת שְׁלֶכְתָּם,
וְהֵם מְרַפְּדִים שְׂדֵרוֹת מְטָעִם
בְּפִסְפָּסִים מְנַמְרִים בְּשִׁלָּל צְבָעִים...

כְּעֵטִיפוֹת תְּכַשִּׁיטִים, כְּאֶפּוֹרֵי סַמְמָנִים,
וְהֵם מוֹסְרִים מֵאִשָּׁה הַדּוֹרַת קְשׁוּטִים
לְחֲשׂוֹף עֻוְתֵי גוֹף וּפְגָמֵי פָּנִים...

כְּבָנִים הַנִּכְרָתִים מִמַּחְצֶבֶת הוֹרִים,
וְהֵם יוֹרְדִים, מִתְנַתְּקִים מִבְּרִית אֲבוֹת,
לְחַפֵּשׂ אֶת אֲשֶׁרֶם בְּמַחֲזוֹת אַחֲרֵים...

כְּפִתּוּיִים הַמְּסִיתִים מִדְּרָךְ טוֹבִים,
וְהֵם מַחְלִיאִים, מְזַהְמִים, מְרַעִילִים,
לְשִׁבֵשׂ אֶת טַהַר אוֹרַח הַחַיִּים...

כְּיִסוּרִים הַמְּתִישִׁים כּוֹחַם שֶׁל אֲנָשִׁים,
וְהֵם מְנַפְּצִים חִלּוּמוֹת בְּמוֹקְשֵׁי הַמְּצִיאוֹת
לְסַכְסַךְ הוֹזִים וּמֵאֲמִינִים בְּתַקּוֹת חוֹזִים...

כְּפְרוּשִׁים וְהַמְשַׁמְעִים, כְּלִקְחִים הַנִּדְרָשִׁים,
וְהֵם נִכְרָכִים בְּגוֹפֵי הָעֵנְיָנִים לְסַבּוּכָם
שֶׁל פְּשׁוּטֵי דְבָרִים בְּטַעוּנֵי שׂוֹא וְהַבְּלִים...

כְּזִיּוּפִים הַמְּזִידִים, כְּהַעֲתָקִים הַמְּסַלְפִים,
וְהֵם תַּעֲמִלְנֵי רֶשַׁע מְסוּיִם לְהַסְתֵּת הַמוֹנִים
לְהַרוֹס אֲמוּנִים בְּמַקּוּרוֹת הַמְּסַמְכִים...

כְּשִׁלְבֶקֶת הָאָרֶס הַחוּגְרַת אֶת הַוְיָתְנוּ,
כְּחִסִּידוֹת שְׁמִים הַנוֹחֲתוֹת לְמוֹת
בְּאֲגָמֵי אֶרְצָנוּ, אֶרֶץ זָבַת פְּלוּג וְהָרֶס...

8/31 -הפאב מוליד את החסר, (ו/119)

משקה תשוקה,
משתק מרוצת שגרה,
מנוט בפתוליו
אל מוקד הסבל,
מסיט מפל מיני הבל,
ולי זה קורה
כשאני רואה
את מודעות האבל
על חברים ושכנים
שהסגרו בשחור,
ושמי משתבץ פתאום
באחת מהן כאיזה שקף
של עתיד איום...
האם יחוש מי
מהדירים המגנים,
העוברים ושבים,
על פני ההולכים,
בהעדרי? בחסרוני?
האם יחושו כמוני
ב"לא משתכחין"?
ומה איכפת לי
אם לא ישבית העדרי
את שמחת האחרים?
אני עם הכואבים,
ואיני חולק על המפרגנים,
עם הנחלצים למוסס
את חדות הנחנים...

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

8/33 -סובבים על פני המצבות (118/ו)

וקוראים את הכתוב

עליהן בארץ הזאת

מדורי דורות - - -

שכול ואסון,

מות וכאב -

כך חשים אנו

את חיי המות,

את עצם ההנהיגה

בארץ הזאת..

סובבים ושבויים

בקסם החלומות,

סובבים ומאמינים

בחזון התקוות...

כך מתהלכים

בארץ הזאת

אפופי דכאון,

כמי שמתהלכים

על סף התהום

של מלחמת אחים - -

מנסים לשאוב

עוז רוח

מנחישות מאבקם

של חלוצים וחילים,

חולמים ולוחמים,

מנסים להמשיך ללכת,

כהזויים,

כמנתקים,

מן הארועים העכורים

הנבים בארץ הזאת...

8/34 אַנִּי יְהוּדִי וּמַעֲקָרִי (ו/116) –
 בֶּן אָדָם – בֶּן חַיִּים וּבֶן-תְּמוּתָה,
 עוֹמֵד בֵּין הַחַיִּים וּבֵין הַמְּתִים,
 בֵּין הַחַיִּים עָמִי,
 עִם שְׁלִפְנִי,
 עִם שְׂיַחְיוֹ אַחֲרִי,
 וְעִם הַמְּתִים –
 עִם כָּל שְׁלוֹיֹתַי בְּדַרְכֵי חַיִּי...
 וּבַעֲמֻדָה זוֹ,
 הַמֶּלֶךְ מְרַשָּׁרֶשֶׁת
 וּמְשַׁרְשָׁרֶת חַיִּים שׁוֹקֵקִים
 וְדוֹמִית קְבָרִים...
 וּבַעֲמֻדָה זוֹ הַמִּפְתָּח
 לְקִשׁוּרֵי הַזְּמַנִּים...
 וּבַעֲמֻדָה זוֹ חוֹבְתִי
 וְחוֹבֵת כָּל אָדָם
 לְעֶצוֹר מַגְּפוֹת,
 לְמַנוּעַ שְׂטָף דָּמִים,
 הַחוֹבָה לְחַתּוֹת
 בְּמַחְתּוֹת יְקוּד
 אֲהַבֵּת הַבְּרִיּוֹת,
 וּיַמְעַל כָּל הַמַּחְלוֹקוֹת
 וּמַעֲבֵר לְכָל הַחַפּוּכִים
 לְעַמּוּד בֵּין הַחַיִּים וְהַמְּתִים,
 לְעֶצוֹר פְּשַׁעֵי רָשַׁע,
 לְחִסּוֹם פְּעָרֵי שְׁוֹעַ,
 לְפִקַּח עֵינַי סוּמִים
 וּלְהַצְלִיל בְּאַזְנֵי חֲרָשִׁים
 אֲטוּמֵי רָגֶשׁ וְקִהוֹת חוֹשִׁים
 סְבָלוֹת אַחִים וְנִדְחִים,
 לְטַהֵר אֶת אֲוִירַת הָעוֹלָם
 מִסְרַחֲוֹנוֹת בְּאוֹשׁ
 שֶׁל בְּנֵי אֲנוּשׁ,
 לְבָשׁם בְּנִיחוּחַ הַקְּטוֹרֶת
 אֶת מִשְׁכַּן הָאָדָם
 בְּעוֹלָם הַחַיִּים וְהָאֵמֶת

בְּנֵי קוֹרַח

לֹא מֵתוּ –

הֵם צְוּוּ לָנוּ אֶת מוֹרְשֵׁת
 הַתְּשׁוּבָה לְשִׁאֲלָה
 אִיזוֹ עֲמֻדָה לְנִקּוּט,
 בְּאִיזָה שֶׁעַר מִשְׁעָרֵי הַחַיִּים
 יִשׁוּרְרוּ מִזְמוֹרֵי קוֹרַח - -
 הִיתְנַגְּנוּ בְּאַזְנֵי כְּלָנוּ,
 כָּל הָעוֹמְדִים
 בֵּין הַחַיִּים וּבֵין הַמְּתִים
 כָּל עוֹד לֹא תִמְנוּ לְגוֹעַ? ...

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

אָדָמָה (ו/117) 8/35

נִרְכִּין רָאשֵׁנוּ לְאָדָמָה,
לְאֲדַמַּת הַמְּרִיבָה,
נִקְשֵׁיב לְשִׁיחָה,
לְשִׁיחַ הָאָדָם
וְעַץ הַשָּׂדֶה,
נִקְשֵׁיב בְּדַמָּה
בְּזַעֲקַת הָאָדָם וְהָאִיד
הַעוֹלָה מִתּוֹכָהּ,
וְשִׁמּוֹעַ נִשְׁמָע:
הָרִי בַיּוֹם הַהוּא,
כְּשִׁיאֲבָדוּ עֲשֵׁתוֹנוֹתֵיכֶם,
כְּשִׁתְּצֵא רוּחְכֶם,
תִּבּוֹאוּ כָּלְכֶם אֶל חִיקִי,
תִּאֲסַפּוּ אֶל אֲדַמְתִּי,
אֶל עַפְרָכֶם שְׂמֵמָנוּ הַצְּבִרְתֶּם,
אֶל מִקְבַּת בּוֹר נִקְרְתֶם - - -
לְמָה תִּשׁוּמְמוּ עָלַיָּהּ,
עַל אֲדַמְתִּי בְּחַיֵּיכֶם?

את רחל אין שוכחים, (ד/65) 8/36
זוכרים אותה לא רק ביוצ"ט,
זוכרים אותה 365 ימים בשנה -
365 פעמים בכל יום...
תמונותיה במרקע מבהיקות לסירוגין,
ודמותה האצילה, המחייכת, הכובשת,
הכואבת וצוהלת, נוהרת בגילויי לואי,
כמין נר זיכרון, כמין אש תמיד,
המבליחה ביום ובליל...
גם בלי התמונות, תמונתה החיה,
חקוקה בלב, כי אי אפשר לשוכחה,
רחל איננה למחיקה, היא חיה, חיה...
את יונתן היא לא זכתה להכיר,
אבל תמונותיו בשלל גוני הבעותיו
סמוכים לתמונותיה על הצג,
הם רואים זה את זה, הם מחייכים
זה לזה, קורנים ומתרפקים, כי
בעולם הנפשות, בעולם של מראות,
היא בוודאי מאושרת ומתנחמת
ליהנות מזיו הפנים, מגידולי הבנים והנכדים,
ואני יודע, שהרי שמעתי זאת לא פעם מפיה
על ערש דווי, כי היא מרוצה גם מסידור חיי...
ומה שציוותה לי להמשך חיי חוזר להופיע
בחלומי, וכך היא מתגלה אלי כשותפה מלאה,
כמאז ב-54 שנה, בכל מהלך והכרעה...
הקדשתי לה עשרות שירים, והתיקים
שערכתי לזכרה אחרי מותה מלאים
וגדושים ברשימות ומכתבים,
והגיגי רוחה ומבעי רוחה חוזרים
ונוסכים בי מחדש את ניחוחי אישיותה.
מה שרחשה וכתבה ביומנה ובמכתביה,
במסעיה, בריחוקה מן הבית, בהתלבטויותיה
בעצותיה והדרכותיה לבני המשפחה,
הלוא הם כתובים על ספר דברי ימיה.
ואני חוזר וקורא בהם, מתרשם ומתפעם
מכתיבה נדירה של ריגושי רחש ואמת...
רחל אינה מצבת, רחל היא האם שבדרך,
היא המלווה אותי והיא שתלווה אותי בכל דרך..

על שלושה דברים (ו/107) 8/37

יהי ביתנו הלאמי

פתוח לרוחה –

לרוחת ההמונים

ולא לפער העשירונים,

לסעד בסדר פנים

ותחושת הערכות להפנים

יהי ביתנו הלאמי

בית ועד לתורה –

לתורה של שבעים פנים,

לחרות לא רק באבן הקפואה

אלא להליכות עולם

ולא לפלפולי הבאי

יהי ביתנו הלאמי

בית העבודה לשמה,

לשמש בה לא רק לשכרה

ולא רק לתגמולה

אלא לתת גם

שלא על מנת לקבל גמולה

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

יעקב נימן

ש ו ר ו ת

8/42 בעזרת השם, בעזרת השם... (102/ו)

בְּעֶזְרַת אֵיזָה שֵׁם? אֶת תּוֹכִי לְסִבִּיבְתִי,
 לְכֹל אָדָם יֵשׁ שֵׁם – וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם הַזֶּה,
 שֵׁם פְּרָטִי, מֵהוֹתִי, גִּרְעִינִי, הַפְּרָטִי, הַמֵּהוֹתִי,
 שְׁמִסְבִּיבוּ חָגִים-נְעִים, מִתְּפִתַח הַפּוֹטְנֶצְיָאֵל הַגָּלוּם
 כְּמוֹ בְּסִפִּירַת הַגִּרְעִין, בְּגִלּוֹי הַנְּאָצֵל,
 כָּל הַשְּׁמוֹת הָאֲחֵרִים – וְכֵן אֲנִי מִתְּנַדֵּעַ
 אָבָא, סָבָא, מָרָא רַבָּה, לְגִלּוֹי שְׁבַנְבְּכִי נִשְׁמָתִי,
 יִקִּירִי, נִכְבְּדִי, אֱלוֹפִי וּמִיַּדְעִי – כֵּן לְמַעֲשֵׂה אֲנִי זוֹכָה
 אֵךְ כָּל הַשְּׁמוֹת, לְהַכִּיר אֶת הַגִּלּוֹי שְׁבַבְשָׁר וְדָם,
 הַכְּנוּיִים וְהַתְּאָרִים, כֵּן בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם אֲנִי צוֹלֵל
 שְׁקֵנָה לוֹ אָדָם בְּקִשְׁרִי וּמִתְעַלָּה לְגוֹבְהֵי שְׁחָקִים,
 הַחֲבָרְתִּיִּים, מִתְּמוֹדָד, צוֹנַח וּמַעֲפִיל
 אֵינָם אֵלָא שְׁמוֹת לְוַאי, לְחִשׁוֹף אֶת הָאוֹר-הָרֵז-הַסּוֹד
 לְוַיְנֵי שְׁמוֹת, שְׁבַמוֹקֵד הָאֲנִי, עִם כָּל גּוֹנֵי
 בְּמַעֲגַל הַחַיִּים הָאִישִׁי, כָּל הַשְּׁמוֹת הָאֲחֵרִים,
 הַיְחוּדִי... הַקְּנוּיִים וְנִרְכָּשִׁים,
 רַק הַשֵּׁם הַיְחִידִי, הָאֲמִיתִי, לְנִתּוֹב וְנוּוֹט מַעֲגַל הַחַיִּים
 הַפְּרָטִי – הַמְּשַׁחֲתִי וְהַצְּבוּרִי,
 אֲבָרְהָם, יִצְחָק, יַעֲקֹב, וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם יַעֲקֹב –
 יוֹסֵף, מֹשֶׁה, אֶהְרֹן, דָּוִד – יְהִי עִמִּי קוֹדֶשׁא בְּרִיד-הוּא
 הוּא הַשֵּׁם הַמְּקַפֵּל אֶת יְכָלְתִּי, עֲקוֹב אֲעֲקֹב אַחֵר
 הוּא הַשֵּׁם הַמְּקַרִּין אֶת פְּעָלִי, נִפְתּוּלֵי שְׁמִי בַּהוֹיָתִי...
 הוּא הַמְּפָץ הַמְּשַׁחֲרֵר בִּי

8/44 (98/1) ל ט ל -

בְּנִיחָה מְרוּמִים,
בְּיָרִיחַ בְּגָרְם הַמְעֵלוֹת,
בְּצִנִּיחָה מְעַל כְּנָפֵי נְשָׁרִים,
קְזֹר בְּן-אָדָם,

תָּזֹר וּפְרוֹשׁ כְּפִיךָ
לְהַמְרָאָה בְּשִׁדְדֵיךָ,
לְנִסְיָקָה לְשִׁמִּי עֲלֵיּוֹנִים...
אֵינְךָ מִיּוֹשְׁבֵי תוֹלְעָה
בְּסִתְרֵי הַמְדַרְגָּה,
אֵינְךָ מְהֵיּוֹרְדִים שְׂאֵינָם עוֹלָיִם,
כִּי לֹא נְחֻסְרֵת אֶלָּא מְעַט מְאֻלּוּהִים,
הִתְנַה אֶפּוֹא עִם שְׂאֵר הַיּוֹשְׁבִים,
עִם שְׂאֵינָם רַק יְשׁוּבִים בְּסִתְרֵי עֲלֵיּוֹנִים...

ש י ר ת ה צ י פ ו ר י ם (97/ו)
8/46

היא נשמעה בקורותינו לפני קאזאָלס
ועוד תשמע כנראה ברובי עמנו
לא רק כשירה הענוגה, הערבה,
של קטלוניה המעונה,

אלא כְּמָרָר צְפָצוּף הַסְרוּב
 שֶׁל עַמְנוּ הַדְּיוּי
 לְשׁוּב לְחֻבְלֵי אֶרֶץ מוֹלְדֹתוֹ...
 בְּכָל דּוֹר וְדוֹר הֵן מְסַתְּדָרוֹת
 עַל חֻבְלֵי הַרְנוּחָה אוֹ מִיִּתְרֵי הַמְצוּקָה,
 כְּתוּיִם הַמְשַׁמֵּי עַיִם אֶת הַשְׁוֹעָה,
 אֶת צְהֵלַת הַפְּזוּרָה,
 אֶת מְנַגֵּינַת נְדוּדֵי הַגּוֹלָה,
 וְקָרִיאַת "אֶל הַצִּיפּוֹר"
 לְשׁוּב לְאֶרֶץ הַמְּכֹרָה
 שׁוּב תַּחֲזוֹר וְתִתְנַפֵּץ
 בְּחֻלָּל הַרֵי קֵן לְלֹא תִשׁוּבָה...

שיר למעלות – (91/ו) 8/47 -
 לְכָל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת וְהַמּוֹרְדוֹת,
 וְכִסְתֵּר הַמְּדַרְגָּה / אֲנִי חוֹלֵק / אוֹ מִתְחַלֵּק / עִם הַמְשׁוֹרְרִים - / לְסִירוּגִין וְלִשְׁיַעוּרִין -
 כְּמָה מִן הַהֲבָנוֹת / מִשְׁהוּ מִן הַפְּנוּנוֹת..

8/48 -זיו העידן עומם, כוהה, (100/ו)

וְאֲנִי שׁוּב אֲנִי תוֹהָה וּבוֹהָה
 עַל קוֹל הַשָּׁשׁוֹן הַגּוֹלָה,
 עַל קוֹל הַרְנָה שְׂנַדָּם בְּמַחְנָה,
 עַל שְׁשֻׁבְתָּה שְׂמַחַת עוֹלָם
 בְּרֹאשׁוֹם שֶׁל בְּנֵי אָדָם...

יושב מרומים
 אוֹלֵי יִשְׁמַח בְּמַעֲשָׁיו,
 אֲבָל אֲנִי הַתַּחֲתוֹנִים
 מְרַגִּישִׁים כְּמַרְמִים,

ולכן ממצוותיו
פורשים גם חוסיו...

תכן שחסידים
ואנשי מעשה,
רוממו את השמחה
לרום רומה של ההנהגה,
אלא שכבר נרמזנו בכל האתותים
שאין למדים מן השוטים...

האמונה חבויה
במעמקי הנשמה,
והיא מחפה
על השמחה בתוכה,
אלא שזו וזו כבר חבויה,

8/49 - להפתח - (99/1)

אל התנ"ך,
לדלות
מן המקור -
את האור,
לאזור -
עוצמה של דרור,
לפרץ -
מחשכי דור,
לגבור -
במקום לנבור,
לקתור -
בשחור,

כִּי בְּאֵיזְשֶׁהוּ מְקוֹם
 מוֹכְרָח לְהַפְצִיעַ אֹרֶךְ...
 אֲדָבָר בְּתוֹקֶה הַשְּׂמִיחָה
 עַל יְרוּשָׁלַיִם הַרְבִּיבֹנָה
 בְּלִנְשַׁכָּח
 גַּם אֶת חוֹרְבֹנָה,
 גַּם אֶת הַכְּנֻסָּת
 הַמְּחַוֶּה וְרִבְבֹנָה...

-בית יעקב – לכו ונלכה! (ד/56) 8/50

וְהַבֵּית – זֶה הָאִשָּׁה,
 וְהָאִשָּׁה – הַלְכָה,
 וְהַבֵּית חָרַב
 לְאַחַר הַלִּיכַת-יַחַד
 חֲמִישִׁים וְאַרְבַּע שָׁנָה,
 אֲזַי מִמְּשִׁיכִים לְלֶכֶת,
 כִּי לְךָ אָנוּ נִקְרָאִים -
 לְהַמְשִׁיךְ לְכַת,
 עַד שְׂגִיעַ תוֹרֵךְ לְלֶכֶת
 בְּיוֹם מִן הַיָּמִים,
 רַק הַדְּמָעָה תִּהְיֶה
 בֵּית הַלְוִיָּה שְׁלֵד,
 כְּמוֹ שְׂמִבְּכִים
 כָּל הַיְהוּדִים הַנְּאֻמָּנִים
 אֶת חוֹרְבֹן שְׁנֵי הַבָּתִּים..

היא מקדמת את פניך בכניסה לבית. (ד/55) 8/51
תמונתה מקרינה חגיגה של שמחת חיים.
ידה מרמת בתרועת תקנה
שאפשר להשקות את כל ההנה
בכוס של ברכה ואהבה.
המביט בה מתאהב מיד
בנסוכת מראה של דמות אצילה,
ואי אפשר שלא להענות לקריאת החדנה,
למבט החודר לעמקי הנשמה.
חיוכה נושא איזו בשורה של חכמה,
איזה רמז ליכולת להתמודד עם כל בעיה.
אני מביט בתמונה ורואה כמה היא חנה,
אני מביט בה ורואה כמה היא חסרה.
איזה מבע! איזו הזמנה לפגישה –
מעבר לכל זמן ומקום –
בצפייה מכאן לאחוד שלהבא..

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

כל ניסיון לבכות את רחל בין ההולכים (ד/64) 8/53
 מקדיר את הוויית החיים הנעדרים...
 היא הלכה - אבל לא מאתנו,
 רבים נעים במעגלי הליכותיה,
 חניכים בהגנה, בתנועה, במשפחה,
 ההולכים מבלי משים בעקבותיה,
 בדרכים שסללה, ב"סוללים",
 בהכרת הארץ, בגישה לעבודה,
 בנקיות כפיים, בבטחון הדרך,
 באמונת הניווט באמנות ההדרכה...
 היא הלכה "בדרך כל הארץ",
 במסירות לערכים חלוציים,
 בהתנדבות למוסדות ומפעלים,
 היא נחלצה להיות בין המגשימים,
 כי בהגשמת "הארציות" ריחפה
 לפני ומעליה תנופת חזון
 של ציונות נאמנה, של בניין ויצירה...
 רחל האם תמיד תהיה מהלכת לפנינו,
 הליכות שנטעה בייחוד בבני משפחתה,
 סומנו כציוני הדרך הנכוחה והישרה,
 להלך בין איש לרעהו, ביחסי ישרות
 וכיבוד, להעמיד את האמת בראש
 כל הערכה, שיפוט והכרעה.
 חותם האמת נאצל עליה
 תחת כנפי השכינה
 ונטבע בנשמתה במלוא טהרה.
 מהלכת היתה בתחומי קריאה ועיון,
 בעשייה והמצאת "פוטנטים" בתיקונים,
 בהטלאות, בחידושים ובהרכבת מזונות,
 איני זוכר יום שלא היתה מקדישה
 לקריאה, לשמיעת תוכנית מרשימה,
 לתכנון וביצוע פעולות ארגון ופיקוח,
 ניהול עסקים ובדיקת לקחים,
 ובכל המהלכים היתה נאמנה לעצמה,
 לעקרונות ולקריטריונים שהיו קודש לה...
 הכרתה גובשה בשלל מחלות וייסורים,
 רצונה חושל בהתמודדה עם קשיים,
 מן הכוח העז של אמונה בתוחלת חיים...
 היא שנאבקה עם מלאכי החבלה,
 היא ששרתה בגבורה עם המפגעים,
 והיא שכבשה לבם של הבאים עמה במגעים,
 ותיזכר לא כרחל לפני הגוזזים,
 אלא כמנהיגה שצעדיה שקולים ונאמנים,
 שחברתה נוסכת נעימות מישרים...
 לאחר ד"ן שנים של חיים משותפים
 תתנוסס דמותה לתפארת כולנו –
 לצאצאים, למשפחה, לכל המבכים...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

ר ח ל -- ש ל י (ד/51) 8/55

היא מין טופס של אדם,
מאותו זן האדם -
שמשמעו להיות בורר!
לבור מן התבן את הבר,
כי הרי הכול מעורבב -
הטוב והרע, היפה והמכוער,
המגנה והמעלה,
ורחל האם והסבתא
למדה את כלנו
את מלאכת הבורר...
אני רואה אותה גחונה במטבח,
על שלחן המעמד,
אצבעותיה הדקות מחטטות
בערמות הקמח והגריסים
לנפות אבנים שחורות ומזיקים,
אני מסתכל באצבעות
הסורקות ומפלסות שבילים
לפסולת ולגרעינים הטובים,
ואחר כך, בתום מלאכת הנפויים,
הן מצגות על האצטבאות והדוכנים -
קופסאות הקטניות,
שקיות השעועית והאפונים,
וכל שאר צנצנות התבלינים...
ואני מסתכל בה ולומד,
כי כמו כל המצרכים
גם כל הערכים - טעונים בירור
אחר בירור, כי כך מלמדת רחל,
לאדם הנאור שצריך לדעת לבחור!
זאת מלאכת האדם הפשוט והעלוי -
בירור ונפוי!
וזאת מורי ורבותי, אחי ורעי,
מכרחים ללמוד מן הסבתות והאמהות,
המטיבות להזין אותנו במאכלות ערבות,
ללמוד אומנות זו כיצד לטחון בנפשנו
את גרסת המותר באדם,
להיות בורר ומזקק, מסנן כל ערד,
בנפת השכל והמצפון,
לסלק חצצים מזיקים,
קלפות ואנרגיות רעות
העוטפות את הגרעינים הטובים...

זאת למדנו ממדך רחל,

בין השאר -

להיות האדם הבורר,

כי לנו הברירה -

לא ברירת המחדל...

בט"ו בשבט תש"ט חנט אושרנו, (ד/52) 8/56
ומאז אינו חנוט, אלא חי,
חי ופועם יום וליל,
מראשית שנה ועד שיאה
בשבת שירה, ולך אשירה,
רחל יקירה, כי גאה גאיתי בך,
ונטועה את בי עד כלות נשימה...
חמישים וארבע טבעות חתומות מאז
בעץ נישואינו, טבעות חושקות
את אילו אהבתנו, ומלמד יסורים
למדתי כי אפשר לערבל
מרירות כל פאב ומחלה
במתיקות המסירות והאהבה...
על כל מכה לחשתי פסוק של אהבה,
ובה חתלתי כל מטען חולי...
מאז שאלתי ממך לצלום את כתונת השש
יקרת לי מכל שיש, ובמזל שש
זכינו לנכדים שש, וכגננת מסמכת טפחת
לתפארת את פרחי החבצלת...
היית מדריכה בהגנה אבל חומת ההגנה נפרצה
עם כל מחלה, וכדורי הכרסום נקבו גופך ככברה,
לחמנו, השתדלנו, אף נותרנו ללא מגננה...
חשבנו שאהבה היא השקוי לכל מחלה,
שלחידקי העולם אין סכוי לכבותה,
ואולם עתה היא תקד על מזבחה של המנוחה,
ואנוכי זדוע אדע כי היא הסגלה לבריאות,
היא הבריות לאשר והתעלות
בעמק הבכא, על כן ידי, נאהב בלי חכמות,
בלי דבורים יתרים, אהבה לשמה ללא מצרים,
הבה נפרד אפוא בשבועת האמונים
לציר החיים הסובב על אותה אשת נעורים...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

בְּשַׁבַּת שֶׁ לֹא חָר... הַעֲלִיתִי בְּגָפִי (ד/54) 8/58

אֶת גְּרוֹת הַשַּׁבָּת - - -

וְחִשְׁתִּי... כִּי דוֹעָף הָאוֹר,

כִּי אוֹר הַבַּיִת כָּבֵה,

כִּי שׁוֹב אֵינִי כְּפִי שֶׁהָיָה...

בְּדַמְעַת יְגוֹנִי נִרְטָבוֹת הַמַּלּוֹת

שֶׁל "אֶשֶׁת-חַיִל" שֶׁלְּפִי סִגְנוֹנִי,

וְכִמוֹ תַמִּיד בְּרוֹר לִי

שֶׁשָּׁלָה גְדוֹלָה מִשָּׁלִי...

עַל מִשְׁכָּבִי - הִיָּד מִשְׁתַּלְחָה

לְלִטִיפַת לַיִל טוֹב לְמִיטָתָה,

אֵף הִיא נִתְלִית בְּחִלְלֵי הָרִיק

וְצוֹנַחַת לְאֵטָה עַל מַצָּעָה,

וּבְקוֹמִי - אֲנִי חוֹזֵר וְקוֹרָא

אֶת הַמַּכְתָּבִים... מְדַפְדֵּף בְּאֵלְבוּמִים,

מִרְכֹּז אֶת הַתִּיקִים, הָאוֹסְפִים הָרְפוּאִיִּים,

סוֹקֵר אֶת הַמְּלָאִים שֶׁל בְּגָדִים וּבָדִים,

כְּלִים וְחִפְצִים, וְכֹל שֶׁעָשׂוּי לְשִׁמְשׁ

לְמַשְׁהוֹ בְּרִבּוֹת הַיָּמִים... וְאוֹרָה לְעִזְרָתִי

כִּי לֹא אֶרְאֶה אֲנִי צָרִיד, לְמִיִּן

מִשְׁלוּחִים לְאַחִיוֹת וְלְאַחִים,

לְזָכוֹת קְרוֹבִים-קְרוֹבִים בְּמִתְנּוֹת,

לְהַעֲנִיק תְּכֵשִׁיטִים, חֲבִילוֹת לְמוֹסְדוֹת,

מִפְנִים, מְרוֹקְנִים, מְחֻסְלִים וְזוֹרְקִים,

וְהַמְדַּפְּסִים מִתְנַקִּים מֵאִין סוֹף תְּכֵשִׁירִים - - -

וְכִכָּה אֲנִי וְהָאֲרוֹנוֹת מִתִּיבָתִים...

אֲבָל מִמֶּנֶּה לֹא נִפְרָדִים, לֹא מִתְנַתְּקִים,

אֲלָא מִמְּשִׁיכִים וּמִשְׁתַּלְבִּים - - עַד, עַד...

עַד לְקֶץ הַיָּמִים...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

-דבורי מתאם (ו/90) 8/60

ללבות השומעים

כמו מפתח הגנבים

ביד אמן המלים

האש עצורה בעצמותי

ואני שוקד שלא תכבה,

שתקד, שתלהב, שלא תשקע

כל עוד הנשמה באפי

בשורת השלום, האמת והצדק

לא תכהה, לא תמחה -

לא בזקנתי, לא בלאות חיי,

לא בכל המכשולים שבדרך

תשתפך שירת חיי במפל רגשותי

ובעוז הלהט אולי יסחפו שומעי,

כי קולי בדברי, נדמה לי,

כהד חוזר ומתגלגל לשמי מרומי

ואני המשמיע את הקול,

ואני המפטיר בכל המלים,

יודע, גם יודע, כי מכל הבנים

התם הוא בעצם הבן החכם...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

8/62 -אני מודה על הטובה, (ו/89)

ואני בוכה על הרעה,

כי החיוב והשלילה

מערבים בי בכל שעה,

אני חי עם הסתירה,

אך מתגבר על החלשה,

שמנסה לטל את הבכורה,

כזאת וכזאת היא הירשה,

בין הגונה בין מלערה,

שנפלה לי לא רק בגולה

אלא גם באדמת המכורה,

ירשה שנחל כל אדם

וכל עם מראשית הבריאה,

ומן הדיו לברך לדיו האמת

ועל הטוב והמיטיב,

שינצח אולי פעם במהרה,

הוכוח בין הטוב והרע

אינו מכרע -

אלא מפח הבחירה,

ומה שיקבע

מאמץ היכלת והתקנה,

לו יהי "האני מאמין"

ההמנון שלי בחיים...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

8/64 -יש קֶשֶׁר בְּהִיר וְנִהִיר (88/ו)

בֵּין בְּגֵד וְקֹהִיר,

או עִירָאק וְשִׁירָאק,

מִין שֶׁאָף, שְׂיִהֵיָה רֶק

פְּקוּחַ סָרְק...

יֵשׁ קֶשֶׁר גְּלוּי וּפְשׁוּט,

קֶשֶׁר מְאֵזוֹן וְהֶדוּק:

אָבוּ-עֵמָאָר וְאָבוּ מְאֵזוֹן,

רְאִיס וְאָבוּ-רְאִיס,

שְׂיִצְנַח לְרִשׁוֹת בְּפִרְשׁוּט...

וְהַקּוּל - קוּל אִירוּפָּה -

צְרַפְתַּת וְגֵרְמִנְיָה,

קוּל סִין וְרוּסְיָה -

קוּל אַרְבַּע אֲמָהוֹת-אֲמוֹת

יִשְׁדָּר בְּחִצְרוֹת אוּיִם-שְׁמוּיִם,

כִּי לֹא יִגְרַע מֵהֶם בְּדֶל-מוּם,

סֵאדָאָם לֹא יִפּוּל בְּסֵדָם,

וְאָבוּ-עֵמָאָר טָרַם נִגְמָר...

אֲזִי יִשִּׁירוּ בְּרַחְבֵי עוֹלָם,

בְּבִירוֹת עֶרֶב וְרִמְאֵלָה,

לְרַבּוֹת בְּחִצּוֹת נְצִרְאֵלָה,

וּמִן הַגְּגוֹת וְהַכְּפָרוֹת

יְרוּנוּ: מַה טוֹב לְהוֹדוֹת,

כִּי רָשַׁע פִּתְמָר יִפְרַח,

וְלִקְחַח הִיטְלָר לֹא בְּהֶכְרַח

יִחְזוֹר וְיִוְכַח -

הָאִיסְלָאָם יִנְצַח,

וּבְחֶרֶב הַגִּי'הָאָד,

צִיּוֹן שׁוֹב תִּלְקַח

לְפִקּוּחַ מְחֵלָט

לְשִׁלְטוֹן פְּלִשְׁתִּינָה לְעַד...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

8/66 -אני עומד בתור במסדר להחזרת ציוד, (ו/87) נקראתי תחלה לבדיקה בדיוטה התחתונה, לדוח על מצב הגוף התקני שקבלתי מלידה, להציג כל איבר ואיבר שנועד לשמושי... ועוד נכון לי מסדר בני-מרון בדיוטה העליונה, שם בודקים גנזי נסתרות וגלויות של הנשמה, שם אֶתְבַּע לַתַּת דִּין וְחֶשְׁבוֹן עַל נִשְׁמָה טְהוֹרָה, שְׁנִתְנָה לִי מִיַּד בּוֹרְאָה, וּמִצָּבָה בְּהַחֲזָרָתָה לְאוֹצָרָה... מִבְּקָרָת זֶה שֶׁל הַנִּשְׁמָה, שֶׁהִפְקְדָה בִּי עַד עַתָּה, אֲנִי חוֹשֵׁשׁ בְּיוֹתֵר, כִּי לְמִרּוֹת כָּל כְּבוֹסֵי הַחֶרֶטָה, מְרוֹקֵי הַוּדוּי, תְּפִלוֹת וְקַבְלוֹת שֶׁל חֲזָרָה בְּתִשּׁוּבָה, אֵין הִיא צָחָה כְּנִתְיָנָה, וְכָל חֲמָרֵי הַטְּהוֹר וְהַשִּׁשְׁשׁוּף אֵינָם מוֹעִילִים לְצַחֲצָחָה כְּשֶׁהִיְתָה, זָכָה מִשְׁלֵג, טְהוֹרָה מִכָּל רָבֵב, כִּי עַתָּה הִיא מְכַתְּמֶת וּמְנַמְרֶת בְּנִקּוּדִים, טְלָאִים, בְּרוּדִים וּשְׁחוּרִים בְּקָרְעֵי-רָבָדִים... וְאֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדַל הַקֶּנֶס שֵׁישֵׁת עָלַי, שָׁכֵן מֵעֲלֵתִי בְּשִׁמְרָתָה, וְכָל דֵּינֵי הַשׁוֹמְרִים הַחֲיִבִּים חוּלוּ עָלַי, וּבִפְמִלְיָא שֶׁל מְעֵלָה הָרִי תְּמִיד יִמְצָא מִי שֵׁיטְעֵן – זֶה בֶּן אָדָם! הֲלֵא זָנַח אֶת תְּפִקּוּדוֹ, סָרַח בְּמִצְוֹתוֹ, הַכְּתִים? צִירָה טְהוֹרָה בְּחֶבֶן, הַתְּעַלֵּם מֵאַחֲרֵיּוֹתוֹ, לֹא שָׁקַד כְּרְאוּי עַל פְּקֻדוֹנוֹ וּלְפִיכָד יִמְצָה אֶת עוֹוֹנוֹ... וְנִשְׁמַתִּי, לֹא תַעֲמַד לִימִינִי, אֲלֵא תַעֲיֵד עַל כְּשְׁלוֹנִי, וְתִצְהֵר כִּי עֲמָלָה לְאַפֵּק אֶת תְּשׁוּקָתִי, לְרִשׁוֹן אֶת סְטִיגִתִּי, לְיִסֵּר אוֹתִי בְּמִצְפּוֹן נַפְשִׁי, לְהַתְּגַבֵּר כְּאָרִי עַל חִלְשָׁתִי... מָה אִמְר וּמָה אֲדַבֵּר וּבִמָּה אֲצִטְדֵק עַל סוֹרְרוֹתַי? אֲבָל כָּאֵן, בְּדִיּוֹטָת הַבְּקָרָה שֶׁל גּוֹפִי, אֲגִיֵּס אֶת כָּל כַּחֵי לְהַטִּיחַ אֶת מְרִירוֹתַי, לְהַתְּנַכַּח עִם פּוֹקְדֵי שְׁלֵמוֹת גּוֹפִי, לְהוֹכִיחַ כִּי לֹא בְּאִשְׁמַתִּי אֲלֵא בְּהִפְקָרָת הַהִשְׁגָּחָה שֶׁהַבְּטָחָה לִי לְשַׁמֵּר אֶת צַעְדִּי, לְסוֹכְדֵי עַל שְׁלוֹם אֵיבְרִי, אֲנִי מְחִזֵּיר שֶׁבֶר כָּלִי, גּוֹף פְּגוּם מִכָּף רָגַל וְעַד רֹאשׁ, גּוֹף שְׁחַבֵּל בְּתֵאוֹנֵת דְּרָכִים, גּוֹף שֶׁשָׁתַק בְּהִתְקַפֵּת מְרַצְחִים, גּוֹף שֶׁנִּקְבַּ וְחָלַל וְנִפֵּץ לְאַלְפֵי רְסִיסִים בִּיַּדֵּי מַחְבָּלִים, גּוֹף שֶׁלֹּא נִשְׁמַר כְּמִבְטָח עַל-יַדֵּי יוֹשֵׁב מְרוֹמִים, וְאֲנִי בְּתַמִּי הַלְכָתִי בְּבִטָּחָה כִּי מִלֵּאכִי עֲלִיוֹן יִצִּילוֹנִי מִכָּל אוֹיְבִי, כִּי גּוֹפִי לֹא יִתְהַפֵּךְ בְּמִלּוֹא סֵאת יִיסוּרֵי עַל עֲרֵשׁ דָּוִי, הַאֲמַנְתִּי כִּי לֹא יִפְגְּעוּ בְּנִי וּנְכַדִּי וְנִינִי וְלֹא תִהְרַס מִשְׁפַּחָתִי בְּהִתְקַפֵּת רִצַּח שֶׁל שׁוֹדְדֵי נַחֲלָתִי, וְעַתָּה הִנֵּה הִבְאֵתִי אֶת שְׂרִידֵי אִפְרִי, אֶת מָה שֶׁנִּתְרַם מִגּוֹף אֲמַתִּי, כִּי אֲנִי אֵינְנִי אֲנִי אֲלֵא שְׁלִיחַ יְצוּגִי לְנִפְגְּעֵי בְּנֵי עַמִּי, וּבְבוֹאֵי לְדוּחַ עַל אֲסוּנִי, עַל מִשְׁבֵּר זְהוּתִי, עַל אֲבָדוֹן תּוֹחֲלָתִי, אֲטִיחַ אֶת עֲלְבוֹנִי, עַל הַפֶּרֶת שֶׁבַעַת אֲמוֹנִי לְשַׁמֵּר יְשׁוּתִי, וּבְמִסְדֵּר הַפְּקוּדִים לְהַחֲזִיר הַצִּיּוּד הַגּוֹפִי אֲצִיג אֶת טְעוּנִי כִּי חָלַל קֶרְבִּי, אֵין מִתּוֹם בְּגוֹף הַלְאָמִי, עֵינֵי כְּבוֹיּוֹת, זְרוּעוֹתֵי שְׁסוּעוֹת, רַגְלֵי מְנַתְּקוֹת, מַחֵי נִתְלַשׁ מִקְדָּקְדִי, וְאַלִּיד, אֲלוֹהֵי יִשְׁעִי, אֲזַעַק בֵּין בְּחִלּוֹמֵי בֵּין בְּמִצִּיאוֹתֵי, גּוֹף שְׁנִתְתָּ לִי וְלֵאמַתִּי – גַּם אֶתָּה, רַבּוֹנִי, גַּם אֶתָּה אַחֲרָאִי...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

8/68 -יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים שיחת דְּשָׁאִים, (ו/86)
 -אֲנִי שוֹמֵעַ וּמְבִינִי יוֹתֵר אֶת לְחִישַׁת הָאִיבְרִים -
 מְחוּשֵׁי לֵב, כְּלִיּוֹת וּבִטּוֹן, פְּרָקִים וְכָל הַשְּׂאָר -
 הַמְּפֹטְרִים לִי בְּנִעִימַת רְקוּיָאָם, כְּמוֹ שְׂמֵשֶׁר :
 בּוֹ-אָדָם, לְהוֹי יְדוּעַ לְךָ שְׂאֵתָה הוֹלֵךְ וְנִגְמָר ...

יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים שיחת עופות וחיות,
 פֶּשֶׁר הַרְחִישוֹת, הָאֲנֻשׁוֹת וְהַשִּׁיחִים בֵּין אֵילָנוֹת וְשִׁיחִים,
 אֲנִי מֵיטִיב לְשִׁמוֹעַ וּלְהִבִּין לֹא אֶת שִׁירַת הָעֲשָׂבִים,
 אֲלֹא אֶת שִׁיחַ הָעֲצָבִים, פֶּשֶׁר מְרוּץ הַדָּם בְּפְרָקִים,
 תַּנּוּדוֹת וְשִׁבוּשִׁים בְּקֶצֶב הַלְמוֹת הַלֵּב הַמְטִלְטֵל וְהוֹלֵךְ ...

יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים "שיח רופאים",
 שְׁקוּדִים עַל תּוֹרָתָם וּלְהַפִּיק מִמֵּדְעָם לְקַחִים,
 טוֹב וְיָפֶה הַדְּבָר, אֲךָ כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר, הַחֲשָׁבוֹן כְּבָר נִגְמָר,
 כִּי בְּגִיל כֹּה מְאֹחֵר, קִשָּׁה לְחַדֵּשׁ וּלְתַקֵּן אֶת הַמְּאָגֵר,
 וְרוֹפֵא כָּל בָּשָׂר כְּפִי הַנְּרָאָה כְּבָר הִחְלִיט וְגִזַּר ...

יש כְּאֵלֶּה השומעים ומבינים מה שאומרים
 עַל אֲרַח חַיִּים תַּקִּין, וְעַל מִשְׁמַעוֹת הַחַיִּים,
 אֲבָל כְּשֶׁהָאֲזַנַּיִם כְּבָדוֹת, וְהַעֵינַיִם לוֹקוֹת,
 וְהַרְגְּלַיִם בְּקִשֵׁי כְּבָר מִתְּנוּעָעוֹת -
 אִין בְּרִיחַ אֲלֹא לְחִיּוֹת ... לְחַכּוֹת וְלִרְאוֹת ...

מִסְקָנָה : הַקֶּשֶׁב לְשִׁיג וְלְשִׁיחַ שֶׁל אִיבְרִיךָ,
 הֵבֵן וּפְעַל לְפִי שְׁדוּרִיהֶם בְּעֲצָבִיךָ,
 חֲזוֹר וְשִׁנּוּ : שְׁמַע, בְּנִי, מוֹסֵר אֲבְרִיךָ,
 וְאַל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת מְכֹאֻבִיךָ, כִּי לְקַחֲיָךְ - מוֹרִיךָ,
 הַטּוֹבִים מִכָּל תְּרוּפַת-חוּץ לְהַשְׁפִּיעַ עֲלֶיךָ ...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

ש ל ג – זכרון-נעורים, מלה המזכירה לי את (85/ו) 8/70 7/24
 ש.ל.גורדון – המפרש הנודע של התנ"ך,
 פרוש זה לנה אותנו בלמודי הגימנסיה,
 פרוש שהצטיין בעסיסי לשון, בדקדוקי מקורות,
 בבטויים מפיטים ומליצות שגב,
 ומהם העתקנו למכביר בחבורינו, בסכומים
 שהטלו עלינו על אישים, נבואות וחקים...

ש ל ג – הארועים המחרידים שהעכירו את חינו,
 שקטפו את מיטב פרחינו, שבתכריכי לבנון
 עטפנו את חילינו ושפכנו דמם של מנהיגינו...

ש ל ג – יום הנשואין שלי בירושלים הלבנה,
 בט"ו בשבט, ביום הנכת הכנסת לראשונה,
 ואני, במדי סגן של צה"ל, מקדש את רחל לאשה,
 ובעיר הפגועה מתותחי הלגיון, ללא דירה משלנו,
 הצעה לנו אכסניה שאולה, ובה, ליד תנור-ארבה,
 צמדנו לוחטים בקרה באש האהבה...

ש ל ג – בראשי ההרים של האלפים הדולמיטיים,
 בפלגת הבריגדה מניתי על עזרה לאכלוסיה
 המדלדלת מפגעי המלחמה, 20 שבויים גרמנים
 העמדו לרשותי לפני ערמות השלג, לנקוי המחנה,
 לכל עבודות השרות הדרושות לי ולמרפאתי...

ש ל ג – ובארמון המלך עמנואל, שליד רומי,
 צנורות מפצצים, המים קפואים,
 ואל ביתן החצר יורדים לעשית הצרכים,
 אל אחד מעשרות תאי השמוש הצפופים,
 ולבעור הגללים עד תמם נועדו מאכלים כימיים...

ש ל ג – של 2 מטרים לפני קרוב לשמונים שנה,
 ואבא צונח מן הקומה השניה, מחליק מן החלון,
 להביא לנו פת לחם ושאר ירקות, ואיני זוכר
 כיצד הצליח לעלות מן הרחוב בחזרה לחלון...

ש ל ג – ואי אפשר שלא לטול נוכח הלבו הבוהק
 את מחזור שירי השלג של זלמן שניאור,
 להתפעם מיפי הטבע, מנגוהות החרוז והלשון...

ש ל ג – להתבונן בפתייתים הלבנים,
 בתוליות המרפדות את הימים הנשפכים,
 בקבורת כל אותם הארועים
 המלבינים עמם גם את שאר החטאים...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

7/25 8/72

מרעות – מלה שנתבקשה לי למראות רעים, (ו/84)
 לארועים תמוהים, סתומים, וגם מרגיזים,
 הקורים לך, למורת רוחך, או בלי משים,
 והם נתפסים אם כסתם מקרים או כסמלים,
 למשל, כשאני רואה בתרנים, או במרפסות הבתים,
 דגלים מתנפנפים, מהוהים, דהויים, קרועים ובלויים,
 המזכירים את הוכוחים והדמויים המפרסמים
 על הדגלים כסמרטוטים המנוטים את ההמונים...
 אובעקבי אחר סיעות סיעות של עננים, רדופים בינך
 על ידי רוחות סער ופרץ בקדרות מרומים,
 קורה, שלפתע הם משום מה נסוגים, סחור סחור,
 וממוקד הסחרחורת בוקעת קרן אור מן החור,
 בגון זהוב או לובן פנים, אך לא לאורך זמן,
 כי גובר השחור, וסותם, ובולע, ואופל את קרן הבשור...
 ובבית הכנסת, כשאני מתעטף בטלית, גם כאן קורה,
 שבתנופת פרישתה מעל לראשי, איזו ציצית שובבית
 נתקעת באיזה חריץ, או בסדק שבין תיבה לתיבה,
 ובמשיכתה היא נתלשת עד מחציתה...
 הולכים ברחוב ורואים אותם שרועים על המדרכה
 גבר ואשה, חסרי בית, עטופי שמיקה, והם דובבים
 דברי קטרוג ונאצה, על הממשלה, העירייה, ועלינו,
 כל העוברים ושבים, הפוסחים עליהם,
 כאלו היו אבו מעמסה, מכשול אדם, שכן הרגלנו
 להתקל ולעקוף כאלה - - מטרדים מתמול שלשם...
 ומרגיז עד כדי ארור, הערעור על ברכת הקדמה
 כשאתה נתקע במחשב, ומנסה לשוא במקלדת לשחזר
 את שורות ההקלדת, את הטקסט שנמחק, שכבר אינך זוכר -
 אולי משום שלא ראוי היתה להשתמר?
 כאלה וכאלה המרעות, מראות המבשרים עוד רעות,
 ולא הזכרנו את האסון וההרג, פרענויות היום יום,
 בטורר ובפלפלה, בבזת החברה ופער יחסי צבור ושךרה,
 ושנאת עולם לעם עולם על ארץ חמדה...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

7/26 8/74 (83/ו) -נְתַנָּה הַבְּכוֹרָה לַיֶּצֶר הָרַע,

וְהוּא נְטוּעַ בְּאָדָם מִנְעוּרָיו,
 רַק בְּמְרוּצַת חַיָּיו וְלְמוֹדָיו
 רוּתָם הָאָדָם גַּם אֶת הַטּוֹב
 לְעַגְלַת לְקַחְיוֹ וּמִסְעוֹתָיו,
 מְשַׁל לְשַׁנֵּי סוּסִים אַבִּירִים,
 אֶחָד שָׁחֹר וְאֶחָד אֲדָמוֹנִי,
 הַמוֹשְׁכִים כָּל אֶחָד לְצַד הַנֶּגְדִי,
 זֶה לְשִׁמְאֵלִי וְזֶה לְיַמִּינִי,
 וּבַהֲצַלִּיפִי לְהַרְגִיעֵם בְּשׁוֹטִי
 הֵם מְאִיטִים, נֶעְצָרִים, מְחַכִּים לְהַכְרַעְתִּי,
 כְּמִי שְׁמוּחִים עַל תְּנוּאַתִּי...
 וְזֶה לְקַחְתִּי שְׁלֵמֶדְתִּי מֵיַעֲקֹב אָבִי -
 לְקַנּוֹת אֶת הַבְּכוֹרָה שֶׁנְּתַנָּה לְרַע,
 לְהַעֲדִיף אֶת הַטּוֹב מִכָּל נֶזִיד וּסְחוּרָה,
 וְעַם זֹאת לֹא אֶשְׁכַּח אֶת עֵשָׂו אָחִי,
 שְׁצָרִיךְ לְאַחֹז בְּעַקְבוֹ
 גַּם כִּשְׁהוּא מִתְחַפֵּשׂ לְהִיּוֹת הַכִּי אָחִי,
 כִּי אֵין לָךְ שָׁעָה, שְׂאִין בָּהּ רָעָה,
 שְׁחִיב אֶתָּה לְהַכְרִיעָה,
 וְהַטּוֹב שֶׁהוּא מַעֲתָה בְּכוֹר קִנְיָנְךָ -
 הוּא הוּא הָרָסָן לְבַלְיָמָה...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

אילן, אילן, במה נברך? במה נתנחם על אין כמוך?
 שהיית, הנך, ותהיה נטוע לתפארה בקרב עמך,
 ובקרב כל שוחרי חקר וקדמה, למעש ולמסה,
 כחלוצי קולומבוס-קולומביה מחרפי נפשם למסע...
 מטעני פירותיך יזינו לב עלם ועלמה,
 לב כל בר-דעת ותשוקה לתעוזת נפש, לחקר תעלומה,
 למידת הצניעות הממריאה לשיוט חלל,
 ואינה מתנשאת בשחצנות בראשית
 להגיע השממה כאותם בוני המגדל...
 נסקת עם רעיך, שתי נשים וחמישה גברים,
 למעלות קדושים וטהורים, זוהרים באפלה,
 מוסרי נפשם לפענוח סתרי עולמים,
 כמרחפים בצל כנפי השכינה... ובחרדת אימה
 צפינו בשבל זנב האור הנוחת ומתרסק ממרומים,
 בהבזק המוליך את הקול "למה? למה אל מלא רחמים?"
 נסקת עלינו, אילן, עם עמיתך למסע, שביב תקוה,
 שעוד צפונים לנו ימים לפלח חשפת הבריאה...
 נשאת עמך מעיל ספר תורה, שריד לפליטה מימי שואה,
 וכוס לקדוש ולהבדלה, וברכת קריאת שמע
 בחוגך מעל עמק הבכא, ואנו, בני ירושלים שלמטה,
 שמענו את הקריאה לנו ולכל בני האדם שעל האדמה,
 אך לא צפינו לצלומי העקדה, לגופים הנשרפים בלהבה,
 לנשמות הפורחות על מוקדה, לאפר הקדשה,
 שעם כל הנופלים על מזבח ההקרבה...
 איך נשכח, אילן, את ארשת פניך, חין מבעיך,
 קסדת ראשך ומדיך, איך לא נזכור את קסם אישיותך,
 את מלות הפרידה מהמשפחה, את חזקתך
 לחבריך לפקוד ומטה, את אחולתך לראשי עמך,
 כיצד נוכל לשכח את ערגת האשה, ההורים והילדים,
 והרי חברנו לכל האוהבים ברחשי כבוד והערצה -
 לכל שהנחלת למדינה במצוקה ולכל יהודי בגולה...
 מילדותך ינקת את טוב הערכים בחנוך המשפחה,
 המורים, החברים, המפקדים והעמיתים,
 שרת את ארצך בימי מבחן ופקודה,
 אמנת שנים, באמוני פרך לקראת המשימה הנועזת,
 ולונו אותך במשאלות תפלה ותקוה להצלחה - - -
 ועתה - - לא מלות נחומים תלויות-שזורות בפסוקים שגורים,
 אלא בגאות נחמה, שיש לנו בן כמוך, נפטיר עם כל ההמומים,
 על בן מבני ציון, מן הבנים-בונים, המרקיעים למרחבי שחקים,
 לבנות את מגדלי הדעת, את חשוקי העוז והתבונה, את אוצר
 הון האון לפלס נתיבות בחקר חלל ויקום, ואתה, אילן, ושכמותך,
 במותך ובמותם, לא חלל השארתם בלבנו אלא לב מלא,
 עובר על גדותיו ברחשי-גלי פליאה וקרנית השראה של כבוד ואהבה...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

7/29 8/78 (81/ו) אֲתָה מִתְהַלֵּךְ בְּחִצּוֹת הָעִיר

וְרַגְלֶיךָ מִתְנַגְּפוֹת-מִטְנַפּוֹת

בְּצוֹאת כְּלָבִים מְרוּחָה עַל הַמְדַרְכוֹת...

וּבִלְכַתְּךָ בְּדֶרֶךְ, פָּקַח עֵינֶיךָ, בֶּן-אָדָם,

הַתְּבוּנָה מִטָּה, עַל כָּל פְּסִיעָה מִפְּסִיעוֹתֶיךָ -

וְרָאָה, כִּי בְעֵצָם לֹא הַכְּלָבִים אֲלֵא כְלָבֵי אָדָם

הֵם בְּעֵלֵי הַטְּנוּף לְמִדְרֵךְ רַגְלֶיךָ,

הַשֹּׁפֵל מִבֶּטֶךָ, בֶּן-אָדָם, וְרָאָה סְחֵי אֲשֵׁפָה,

חֲלֹאת חִצּוֹת, כְּתוּבוֹת נֶאֱצָה גִּסּוֹת,

וְאֲבִיוֵנִי אָדָם שְׂרוּעִים כָּכָה, לֹלֵא פֶת,

סֶתֶם כָּכָה לֹלֵא-אֵיכָפֶת,

שׂא עֵינֶיךָ, לְהִסְתַּכֵּל עַל סְבִיבוֹתֶיךָ,

עַל מְרוּצַת אָדָם וְדַחֲפוֹת צְפִיפּוֹת בְּרֶכֶב,

עַל זְמוּמֵי קוֹלוֹת וּפְלִיטוֹת דְּבוּרֵיֶיךָ,

עַל צְרִיחוֹת רַמְקוּלִיּוֹת מִחֲנִיּוֹת מוֹשְׁכוֹת קוֹנִים,

עַל מְקַצְבִּים הוֹמִים-מְהֵמִים-מִטְמַטְמִים

הַמִּתְנַגְּלִים מִמְּכוֹנֵיֶיךָ וְנִעְרִים פּוֹחֲזִים,

עַל חֲפִירוֹת וְתוֹלוּלִיּוֹת הַמִּתְחַדְּשׁוֹת לְבִקְרִים,

עַל הַתְּכַתְּשׁוּיּוֹת פְּרֻחֵי זָרִים שְׂכוּרִים,

עַל קוֹלוֹת הַנִּפְץ שֶׁל הַמִּתְחַרְרִים בְּאוֹפְנוּעִים,

אָמוֹם אֲזַנֶּיךָ, בֶּן-אָדָם, לְבַל תִּצְלָנָה

מִקְלָלוֹת וְחֲרָפוֹת בְּשׁוֹק הַעוֹבְרִים וְשָׁבִים,

וּמְקוֹלוֹת שׁוֹחֲרֵי הַפְּאֵבִים לְמִקְצָבִים מִתְנַבְּלִים,

פָּקַק אֲזַנֶּיךָ לְבַל תִּחְרַשׁ מִטְרַטְרוֹי מְכוֹנֵיֶיךָ אֶסְפָּקָה,

נְהִימוֹת דְּחִפּוֹרֵי הַקְּדוּחַ, וְיִלְלוֹת מִדָּ"א וּמִשְׁטָרָה

מֵה נִתְאוּנָה עַל צוֹאת הַכְּלָבִים,

שְׁעָה שְׁצוֹאת הָאָדָם מְרוּחָה עַל כָּל פְּנִים,

כְּלָנוּ, כְּלָנוּ, כָּל הַעוֹבְרִים וְשָׁבִים, אֵינָנו שׁוּיִם

לְמָה שְׁהִינּוּ פַעַם בְּמַעֲרֻכּוֹת הַחַיִּים...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

7/30 8/80 (80/1) אָנוּ כּוֹבְשִׁים אֶת הַחֶלֶל

וְהַחֶלֶל כּוֹבֵשׁ אוֹתָנוּ,
מְחַלֵּל אֶת תְּבוּנַת הוֹצְאוֹתֵינוּ,
מְדַלְדֵּל חֲכֵמַת חֲכָמֵינוּ,
בְּהַמְרָאוֹת שָׂאוֹן עַל הַמַּעֲבוֹרוֹת
בְּרַב טָקֵס וּמְקַהְלוֹת עִם,
בְּהִסָּחַת דַּעַת מְמַצּוֹקוֹת הַמַּעֲבָרוֹת
שֶׁעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה הַצְּמָאָה לְהִשְׁקָעוֹת...

חַתוּלֵי הָרְעִי שְׂמֵטִילִים
הָאֶסְטֵרוֹנֹאוֹטִים עֲלֵינוּ,
בְּהַקִּיפָם אֶת כְּדוֹר אֶרְצֵנוּ,
מְסַמְּלִים אֶת הַתְּרוּמָה
לְזֵהוּם וְסִלּוּף כְּסָפּנוּ,
לְהוֹנֵאת הַמִּין הָאֲנוּשִׁי
לְהַרְקִיעַ לְגִבְהֵי שְׁחָקִים,
לְבָנוֹת שׁוֹב מְגֻדֵל שׁוֹא בְּשָׂמִים...

יְדוּנוּ הִיא הַשׁוֹפְכַת אֶת הַדָּמִים הָאֵלֶּה,
שֶׁיִּכְלוּ לְהִיטִיב יוֹתֵר לְאִמְלָלִים,
לְעוֹמְדִים בְּתוֹרִים לְמִנּוֹת מְזוֹן וְסַעַד,
אֲבָל הַמְחַוְּשָׂאִים בְּ"ן עַ א"
מְחִימְרִים לְכַבוֹשׁ אֶת הַחֶלֶל
וְהַחֶלֶל כּוֹבֵשׁ אוֹתָנוּ
וְנִשְׂאֵי הַבְּזוּזוֹ בָּזִים לְשִׁקּוּלֵינוּ
וּמְדַלְדֵּלִים עֲצַמַת מִשְׁאֲבֵינוּ...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~

4/38 7/32 8/82 (ה/13) - אם אני, אדם, עץ השדה -
 יהיו שרשי עמקים באדמת מטעי,
 עמקים כמורשת אבותי,
 וכל רוח מצויה ושאינה מצויה
 לא תעקר את גזעי ונופי וענפי

- אם אני, אדם, עץ השדה -
 לו אתמר כתמר, זקוף ויציב,
 פורח ומניב פרי,
 עגון ומשרש באדמתי,
 ולא מציץ וחולף כעשב השדה

- אם אני, אדם, עץ השדה -
 ארנה צמאוני מלוא הדלי, מי ברכה,
 מים במשורה מבאר המסורה,
 מים חיים לנוטעים ולבני הנוטעים
 כי יאריכו ימים כל החוסים בצלי

- אם אני, אדם, עץ השדה -
 ישמש נא גזעי לקרות את ביתי,
 ויהיו סיבי חבלים הקושרים את בני
 לנחלתי, ואם סרק פירותי -
 אהיה לפחות תמרור לכבלי ומשדרי

- אם אני, אדם, עץ השדה -
 גם כי ארום כתרן לא אתנשא,
 ולעת נשיכה אמתין ערום אך מתנחם
 כי אשוב להתעטף ולהתרענן
 ומה שצמק וחלף ישוב ויפרח

- אם אני, אדם, עץ השדה -
 לא חסון כארז ולא עתיר כפרוש,
 אלא שיח דל ושפל קומה, כמו השיטה,
 עודני מסגל להעמיד משכן
 כי השיטה אומרת שגם לנמוך יש צמרת

אם אני, אדם, עץ השדה
 לו אהיה נטוע בגן עולמי
 בין שאר אילנות דשאים ושיחים
 כעץ הדעת ועץ החיים
 המקיפים אותי כימי עמי...

7/33 8/83 (78/ו) טפנות הגשם נתלות מתחת לקורת העץ העגלה של הסכה (78/ו) 8/83 7/33
 פחרוזים המסתדרים בשורה אופקית ונאחזים בה בחזקה.
 חרוזים עגלים, ביציים, מארכים, לבנים, שקופים-אטומים,
 והעין רתוקה לכח אחיזתם, לראות הכי צד אינם נושרים,
 מה מחזיק אותם? מדוע הם מזכירים לי את החרוזים שלי,
 שבדומה להם נאחזים גם כן ואינם נושרים מחיקי למכתבתי...

מפרחי הג'רניום באדניות שעל מעקה הגדר במרפסת
 נושרים העלים הורדים-אדמים-כתמים ומרפדים
 את המרצפת בכתמי צבע מנמרים. והגבעולים מטלטלים,
 שחים ומזדקפים - בדומה לימינו הזקנים הכומשים
 אד אינם מזדקפים, וכמו העלים כך צונחים ומצהיבים
 כל דברי הימים, כל עלי ההגות, כל שורות הכתובים...

בינתיים התחילו הטפות לנשור, והפרחים שרדו עירומים,
 ידיעה בטלפון הודיעה: דודה טובה נפטרה הפקר בשנתה,
 בת מאה ואחת נשרה כדף ישן נושן מלוח חזי המשפחה.
 גם הדודה יוכבד נלקחה לפניה - שתי הדודות הטובות!
 חלפה עונת הדודות, האם עת דודים הגיע?
 לרחל הן תחסרנה, הרי בכל יום טבלה אתן באגם הזכרונות,
 בכל יום דפדפה אתן בספר העצות הטובות בענייני בריאות.

ושוב החל המטר לרדת וטפות חדשות נתלות בדבקות בענף העץ...

.....

יעקב נימן

שורת

~~~~~